

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 130, ЧИСЛО 26, П'ЯТНИЦЯ, 30 ЧЕРВНЯ 2023 РОКУ

1893

Vol. 130, No. 26, FRIDAY, JUNE 30, 2023

\$2.00

Міжнародна конференція з відновлення України

Президент України Володимир Зеленський промовляє на Міжнародній конференції URC23. (Фото: Укрінформ)

ЛОНДОН. – На Міжнародній конференції URC23 (Ukraine Reform Conference), яка 21-22 червня відбулася у Лондоні, Україна представила оцінки потреб та першочергові плани повоєнного відновлення і стратегії довгострокового реформування й модернізації.

Форум став продовженням циклу заходів, започаткованих у Лондоні у 2017 році, зокрема, Міжнародної конференції з питань відновлення

України (URC 2022) в Лугано, на якій вперше представили План відновлення України. У заході беруть участь понад 1,000 осіб із 61 країни.

“Започаткована як міжнародний захід високого рівня для дискусій щодо прогресу реформ, нині Конференція стала головною міжнародною платформою для обговорення підтримки відновлення та відбу-

(Закінчення на стор. 4)

ХРОНІКА ВІЙНИ

Тривають наступальні дії

27 червня четвертий день тривали наступальні дії на Бахмутському напрямку. Українські оборонці у сам Бахмут не заходять. Українські військові, зокрема прикордонні підрозділи, просуваються вперед у районі Бахмута, основне завдання зараз – знешкодити якнайбільшу кількість російської піхоти. За добу на 28 червня відбулося 15 бойових зіткнень з ворогом, знищено 111 окупантів, 187 було поранено, дев'ять потрапили в полон.

Сили оборони на Таврійському напрямку за добу знищили 84 окупанти, поранили 156 та двох взяли в полоні. Знищено 16 одиниць озброєння та військової техніки противника.

Сили оборони України провели успішний штурм ворожих позицій в районі Курдюмівки Донецької області. Ворожий батальйон був розгромлений – до 35 ліквідованих, 40 втекли, декілька загарбни-

ків здалися в полон.

Зараз, коли ускладнений рух через Чонгарський напрямок, ворог змушений використовувати Армянський напрямок. Але цей шлях набагато ближчий до позицій Сил оборони України. Через це вони не можуть його використовувати у повну потужність.

Британська розвідка підтверджує, що українські військові нещодавно вперше повернули на сході України частину території, яка була окупована з 2014 року.

Державна прикордонна служба України спростовує інформацію щодо початку будівництва таборів для розміщення бойовиків ПВК „Вагнер” у Білорусі. За ситуацією в Білорусі стежить розвідка, в тому числі Державної прикордонної служби. Самопроголошений президент Білорусі Олександр

(Закінчення на стор. 3)

Пригожин налякав Путіна

Георгій Лук'янчук

У путінській Росії 23-24 червня відбулося протистояння між ПВК „Вагнер” та міністерством оборони. 23 червня російські війська нібито завдали ракетного удару по базі ПВК Вагнера, що нібито призвело до загибелі та каліцтв великої кількості найманців. Батажок вагнерівців Євген Пригожин оголосив, що мститиме і „звільнятиме Росію” і що 25 тис. найманців „йдуть розбиратися” з міністром оборони Сергієм Шойгу. Озброєні люди з'явилися у Ростові-на-Дону та взяли штурмом штаб Південного військового округу, а також низку будівель, включно з управліннями внутрішніх справ і служби безпеки та міською адміністрацією. Після несприйняття ультиматуму Кремлю, щоб до Ростова-на-Дону прибули міністер оборони РФ С. Шойгу та начальник генерального штабу Валерій Герасимов найманці

вирушили на Москву.

В Москві злякалися можливого приходу найманців ПВК „Вагнер”, і зранку 24 червня в російській столиці та Московській області оголосили про початок контртерористичної операції. Керівник Росії Володимир Путін в екстремному зверненні назвав те, що відбувається, зрадою та ударом у спину. На в'їзді до Москви розгорнули блокпости та загородили мости важкою технікою.

24 червня вагнерівці також узяли під контроль Воронеж. Зупинити їхні колони рухалися на Москву намагалася підконтрольна С. Шойгу військова авіація й артилерія, але марно: найманці ПВК „Вагнер” знищили один літак, два бойові та чотири транспортні вертольоти. Під час походу на бік найманців переходили російські солдати, росгвардійці та поліція. На бік Пригожина став пред-

(Закінчення на стор. 2)

Делегація зустрілася із сенаторами та конгресменами

Д-р Марія Дмитрів-Капеняк

Делегація Українського конгресового комітету Америки (УККА) штату Іліной відвідала Вашингтон та провела низку зустрічей з американськими сенаторами і конгресменами. До делегації увійшли як нові члени управи УККА, так і ті, для кого такі візити є продовженням постійної багаторічної праці з високопоставленими політиками. Загалом ці поїздки відбуваються декілька разів на рік. Головним організатором є УККА та його вашінгтонське бюро – Українська національна інформаційна служба (УНІС) на чолі з директором Михайлом Савківим, який вже багато років очолює УНІС, працює з офісами сенаторів і конгресменів та признає час для цих зустрічей.

День починається з так званого брифінгу, учасники якого, приїхавши з різних куточків США, отримують настанови і побажання, на що варто звернути увагу їхніх конгресменів і сенаторів.

Цього разу до делегацій звернулася Посол України в США Оксана Маркарова. Вона наголосила, що найбільший вплив на щоденні рішення американських політиків мають саме виборці. Всі делегати

Членки делегації біля Капітолію. (Фото: Павло Бандрівський)

отримали листівки з описами резолюцій (законопроектів), що потребують підтримки (голосів) політиків. Резолюцій і постанов було чимало – серед них постанови про заборону імпорту російського урану, заборону

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Наслідки обстрілу Чонгарського мосту

СІМФЕРОПОЛЬ. – На маршрутах із Сімферополя, Джанкою та Ялти до розташованого в Херсонській області Генічеська не будуть перевозити пасажирів щонайменше до 30 червня. Очільник окупаційної влади в частині Херсонської області Володимир Сальдо повідомив, що пошкодження Чонгарського мосту внаслідок обстрілу виявилися серйознішими, ніж передбачалося спочатку. (Радіо Свобода)

■ Указ про безпеку укриттів

КИЇВ. – Президент України Володимир Зеленський 23 червня підписав указ стосовно результатів обстежень об'єктів фонду захисних споруд цивільного захисту та вирішення проблемних питань щодо укриття населення. Згідно з указом контролю за виконанням рішення покладено на секретаря Ради національної безпеки і оборони України, яка визнала незадовільною роботу із забезпечення готовності укриттів у Запорізькій, Сумській областях, Житомирському районі Житомирської області, Білоцерківському районі Київської області, Конотопському районі Сумської області, Києві, Запоріжжі, Херсоні, Чернігові, Харкові, Миколаєві, Одесі, Сумах, Дніпрі, Конотопі, Білій Церкві. Кабінету міністрів України, обласним та Київській міській військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування доручено вжити невідкладних заходів для притягнення в установленому порядку до дисциплінарної відповідальності керівних працівників та інших посадових осіб, які відповідають за утримання та експлуатацію об'єктів фонду захисних споруд цивільного захисту в тих областях, районах і містах, де ситуація цим рішенням визнана незадовільною. (Укрінформ)

■ Засуджені вбивці Катерини Гандзюк

КИЇВ. – Дніпровський районний суд Києва 26 червня оголосив вирок у справі про вбивство херсонської активістки Катерини Гандзюк. Колишній голова Херсонської обласної ради Владислав Мангер і його колишній радник Олексій Левін засуджені на 10 років позбавлення волі. В. Мангера визнали винним у замовленні нападу на Гандзюк, а О. Левіна – в самій організації нападу. Обом також присудили виплатити родині загиблої 15 млн грн матеріальної шкоди. У справі Гандзюк раніше було винесено вирок безпосередньому організатору злочину Сергієві Торбіну і його співучасникам – Микиті Грабчуку, Володимирі Васяновичу, В'ячеславу Вишневському і Віктору Горбунову. Їм призначено покарання від трьох до шести з половиною років позбавлення волі. (Радіо Свобода)

■ Знайдено 14,063 дитини

КИЇВ. – В Україні з початку повномасштабної війни вважаються знайденими 14,063 дитини. За даними державного порталу розшуку дітей „Діти війни“, станом на 26 червня в Україні вважаються зниклими – 621 дитина, знайденими – 14,063 дитини. 23 червня заступник голови „Save Ukraine“ Дмитро Філіпенко заявив, що благодійний фонд допоміг повернути вже 121 дитину, яка була незаконно вивезена росіянами із території України. (Укрінформ)

■ Доля посольства Росії у Києві

КИЇВ. – Будівля посольства Росії в Україні закрилася за два дні до початку повномасштабного вторгнення. Київська міська рада розірвала договір оренди землі з російським посольством та звернулася до Кабінету міністрів України щодо повернення майна до власності України. Український історик Олександр Алфьоров запропонував створити у цій будівлі єдиний в світі музей правдивої історії Росії, щоб боротися з міфами про країну-агресорку. Водночас кияни запропонували знести будівлю, щоб зробити на цьому місці парк. Інші вважають, що цю територію можна використати для будівництва нової школи чи кінотеатру. (УНІАН)

Президенти обговорили оборонну співпрацю

КИЇВ. – 25 червня Президент України Володимир Зеленський провів телефонну розмову з Президентом США Джоелефом Байденом. Співрозмовники обговорили актуальну ситуацію на полі бою, а також поділилися оцінками процесів, які відбуваються в Росії.

В. Зеленський подякував за неослабну підтримку України, особливо відзначивши надання передових систем ППО „Петріот“, наголосив на важливості подальшого збільшення спроможностей

України щодо захисту власного неба. У цьому контексті він подякував США за підтримку коаліції винищувачів. Президенти також обговорили подальше розширення оборонної співпраці, зокрема збільшення вогневих спроможностей України на полі бою з акцентом на далекобійних засобах ураження, скоординували позиції напередодні Вільнюського саміту НАТО.

Офіційне інтернет-представництво
Президента України

Фірташ хоче стати дипломатом

Олігарх Дмитро Фірташ з метою уникнення екстрадиції до США отримав статус радника постійного представництва Республіки Білорусь при міжнародних організаціях у Відні, щоправда, австрійський уряд не вважає його дипломатом.

Д. Фірташ намагається отримати дипломатичний імунітет через роботу при UNIDO. Це впливає з тексту рішення Вищого земельного суду Відня у кримінальних справах від 14 червня.

У рішенні суду перелічено аргументи захисту Фірташа, завдяки яким він домогся того, що після дев'яти років судової тяганини щодо його екстрадиції до США розгляд справи буде розпочато нано-

во. Ключовий аргумент – посада, яку Фірташ обійняв при ООН з промислового розвитку (UNIDO), за наполяганням його адвокатів, передбачає дипломатичний імунітет від кримінального переслідування.

Несподівана дипломатична кар'єра Д. Фірташа у Відні пов'язана з режимом Олександра Лукашенка. Відповідну ноту про делегування українського бізнесмена як представника при UNIDO було передано до штаб-квартири ООН 29 червня 2021 року.

(Закінчення на стор. 16)

Збрехали про смерть Залужного і Буданова

КИЇВ. – Вже понад місяць Росія веде інформаційну кампанію, спрямовану на те, щоб переконати всіх у загибелі або принаймні важкому пораненні головнокомандувача українського війська Валерія Залужного і начальника військової розвідки Кирила Буданова. Нібито Залужний потрапив під ракетний обстріл на „командному пункті ЗСУ“ поблизу Херсона.

Поява фотографій живого і здорового Залужного через декілька днів не зупинила хвилю російської брехні. Заступниця міністра оборони Ганна Маляр запевнила, що з командувачем все добре та він продовжує працювати. Полковник Анатолій Штефан, який безпосередньо працює з головнокомандувачем, виклав декілька фото і відео із Залужним. Командувач з'явився 26 травня на церемонії передачі нового броньованого катера до складу річкової флотилії Військово-морських сил України на Київщині. Жодних ознак будь-яких поранень чи інших проблем зі

здоров'ям він не демонстрував.

Однак невдовзі ціллію став начальник Головного управління розвідки Міноборони України Кирило Буданов. Йшлося про його „важке поранення“, начебто його терміново вивезли гелікоптером на військову базу США в Польщу, а потім на лікування в Німеччину.

Дані про лікування Буданова оперативно заперечили німецькі ЗМІ. Британське видання „The Economist“ у своїй статті про генерала Буданова вказало, що штаб ГУР як мінімум двічі з початку війни був під ударами російських ракет, але сам очільник відомства не отримав жодних поранень – у березні 2022 та в травні 2023 року. Через декілька днів начальник розвідки сам з'явився в прямому етері українського телебачення. Задум Кремля полягав у тому, що вплинути на морально-психологічний стан військ, деморалізувати українців.

„BBC News Україна“

Пригожин налякав...

(Закінчення зі стор. 1)

ставник російської опозиції Михайло Ходорковський.

Востаннє передові частини ПВК „Вагнера“ було помічено у Липецькій області. До Москви залишалося 200 кілометрів. Але ввечері 24 червня Пригожин повідомив, що після перемовин із самопроголошеним президентом Білорусі Олександром Лукашенком він погодився зупинити свій „визвольний“ рух на Москву. За час наступу на столицю Росії пригожинські найманці взяли під контроль приблизно 5,000 квадратних кілометрів російських територій, зокрема, у Ростовській, Воронежській та Липецькій областях. Внаслідок просувань „вагнерівців“ в Росії було розрито та заблоковано десятки доріг.

Пригожин був обурений безпідставно розпочатою війною проти України, недолугою, на його погляд, організацією бойових дій Росії проти України та розкраданням виділених на це ресурсів. Це й стало, на думку Пригожина, причиною невдач у війні з українською армією. Пригожин був близький до знищення путінської влади і його рішення скасувати марш на Москву викликало величезне здивування та розчарування як в самій РФ, так і за кордоном... Водночас своїм маршем на Москву дуже принизив режим Путіна, показав

втрату Путіном впливу та контролю над російським суспільством. Кремлівський фюрер вкотре показав свою слабкість та вразливість. Для російських еліт та російських силовиків – це вже діагноз. Путіна однозначно усуватимуть, але поступово і зовні непомітно. Водночас події хоч і невдалого заклоту показали слабкість усієї державної системи сучасної Росії. Угода, досягнута Лукашенком, є короткостроковим, а не довгостроковим рішенням, і військовий заколот Пригожина виявив серйозні слабкі місця в Кремлі та міністерства оборони РФ. Дії „вагнерівців“ також продемонстрували деградацію російських військових резервів, які майже повністю зайняті боями в окупаційній кампанії в Україні, а також показали небезпеку покладатися на недосвідчених призовників для захисту кордонів РФ.

Кремлівський диктатор, швидше за все, не пробачить Пригожину. Хоча як офіційно повідомили в Кремлі, кримінальну справу стосовно Пригожина за спробу вчинити заколот буде закрито, решту „вагнерівців“ також не переслідуватимуть за законом, а деякі з них зможуть підписати контракт із Міністерством оборони. Позитивним моментом є те, що у Москві змушені були відволіктися від війни, що дає змогу ЗСУ більш активно розгорнути контрнаступальні дії. Але автоматичної поразки Росії не буде. На превеликий жаль, Україну ще чекає довга і завзята боротьба з монстром російського імперіалізму.

Представники штату Ілиной з сенатором Чаком Греслі, Небраска. (Фото: Наталія Баранчан)

Делегація зустрілася...

(Закінчення зі стор. 1)

на купівлю землі російськими олігархами, надання Російській федерації статусу держави-терориста, визнання Голодомору і теперішніх дій Росії в Україні геноцидом, офіційне засудження викрадення дітей та признання Путіна міжнародним злочинцем.

Серед резолюції був і найновіший законопроект H. Res 488 ATACMS про запит до адміністрації Байдена надати Україні далекобійні ракети. Цей проект вже набув розголосу й особливо засуджується антиукраїнською групою консерваторів і ультраправих республіканців, тому що нібито призведе до ескалації війни. Метою делегації стало переконати політиків, що війна вже досягла найвищого рівня і єдиним шляхом деескалації є швидка і повна перемога України. А для перемоги потрібна зброя. Багато хто з давніх політиків згадував про часи Холодної війни і довготривалу підготовку до війни з Радянським союзом. Члени делегації були озброєні не тільки історичними фактами, швидкими аргументами про важливість перемоги України як для зовнішньої так і внутрішньої політики Америки, але й особистими емоційними історіями про щоденні жахи війни.

В США політики зобов'язані зустрічатися зі своїми виборцями й вислуховувати їхні вимоги та потреби. Вони це роблять не тільки з почуття обов'язку, але дійсно хочуть почути думки своїх виборців. Усі розмови ретельно записуються їхніми помічниками, а потім опрацьовуються. Особливість цієї поїздки була в тому, що делегація чи не вперше охопила представників штатів Айова, Індіана та Іліной. Майже всі представники зі штату Іліной завжди голосують „так“ за проукраїнські законопроекти, а от щоб переконати

сенаторів і конгресменів інших штатів потрібно прикладати набагато більше зусиль. Цим може займатися кожен, хто має право голосу, для цього необов'язково знаходитись у Вашингтоні. Наприклад, помічник конгресвумен з штату Айова Ніколас Степонавікус латвійського походження. Його 76-річний дідусь латвієць неустанно розповідає про російське зло, котре треба викоринити раз і назавжди.

Загалом представники обох партій настроєні дуже проукраїнськи. При входах до їхніх кабінетів можна побачити українську символіку, що було надзвичайно приємно. Біля бюро представника Конгресу від штату Небраска Дона Бекона красується табличка, де перефразований славнозвісний вислів з острова Зміїний.

Надзвичайно важливим є залучати людей до праці з представниками Конгресу і Сенату. І залучати не тільки українських виборців, але й поляків, людей з країн Балтії і зрештою представників всіх націй залучати протистояти російському злу навіть на американському континенті.

Ми, проживаючи в мирному і ситому суспільстві, повинні ні на хвилину не забувати, що також можемо прискорити перемогу – хтось переказами грошей на потреби української армії, хтось активною участю у мітингах, хтось дописами в соціальних мережах, а хтось дзвінками чи листами до конгресменів і сенаторів.

9 липня, о 2:30 год., в Чикаго відбудеться акція-протест навпроти Water Tower Place “No Peace without Justice”. Всіх запрошуємо до участі.

Склад делегації – президент УККА, Іл д-р Марія Дмитрів-Капеняк, віце-президенти Павло Бандрівський і Ігор Дячун, представники управи УККА Алла Лопаткіна та Лілія Попович, член УККА д-р Наталя Кухар, представник фонду “Help Heroes of Ukraine” Віталій Сікіринський та представниця фонду „UA Resistance Foundation Наталя Баранчан”.

Тривають...

(Закінчення зі стор. 1)

Лукашенко заявив, що в Білорусі не будують таборів для ПВК „Вагнер“, але за необхідності „допоможуть із розміщенням“.

27 червня росіяни атакували Кременчуцький район ракетами Х-22. Внаслідок удару постраждали будинки у дачному кооперативі.

За даними Національного інформаційного бюро, станом на кінець червня 2023 року в російському полоні перебуває 126 жінок. З них 46 військових і 80 цивільних. Армія Російської федерації вбила в Україні 490 дітей і ще 1032 дітей поранені.

Попри підрив російськими загарбниками греблі Каховської ГЕС, станом на 27 червня ситуація на Запорізькій АЕС залишається стабільною та контрольованою, заявив „Енергоатом“. У випадку аварії на ЗАЕС в межах Запоріжжя та Запорізького району можуть бути евакуйовані близько 140 тис. людей. Мова йде про Біленьківську та Долинську громади, Хортицький та частково Дніпровський райони Запоріжжя.

Міжнародне агентство з атомної енергії (МАГАТЕ) здійснило неоголошену інспекцію на Південноукраїнській атомній електростанції. Метою інспекції була перевірка відсутності незахищеного ядерного матеріалу. Інспекція пройшла

без зауважень.

Кабінет міністрів схвалив законопроект щодо припинення угоди між Україною та Білоруссю про трудову діяльність та соціальний захист працюючих за межами своїх країн громадян.

Державна служба зайнятості України станом на 26 червня видала 30,636 направлень на виконання суспільно корисних робіт за проектом „Армія відновлення“. До суспільно корисних робіт залучені українці з 18 областей. Профінансовано 200 млн грн. на виконання таких робіт.

Станом на травень 2023 року, за результатами опитування, майже 80 відс. українців виступають за закриті кордони, візи та митницю з Росією.

27 червня Президент Володимир Зеленський присвоїв звання Героя України полковнику Сергієві Яременку, командирові 96-ої зенітної ракетної бригади повітряного командування „Центр“. Від початку вторгнення С. Яременко очолює підрозділ, який відбиває повітряні атаки у центральних та північних регіонах України. Зенітники під командуванням С. Яременка витримали шалені повітряні атаки на Київ у травні-червні, не дозволивши жодній із понад 200 цілей точно вразити об'єкти та знищили вже 13 „непереможних“ аеробалістичних ракет Х-47 „Кинджал“.

Укрінформ, Мілітарний портал,
Радіо Свобода

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Загинули з вини начальника катедри

ХАРКІВ. – 31 травня у приміщенні Міжрегіонального центру гуманітарного розмінування стався вибух, внаслідок якого загинули двоє курсантів Національного університету цивільного захисту. Ще одного курсанта було поранено. У Державній службі України з надзвичайних ситуацій повідомили про початок службового розслідування та відсторонення чотирьох осіб, відповідальних за навчальний процес. 3 червня у Харкові відбулась церемонія прощання із загиблими курсантами – Романом Сліпцем та Євгеном Кочетовим. Начальник слідчого управління поліції Харківської області Сергій Болвінов повідомив, що причиною загибелі курсантів став вибух снаряду до самохідної артилерійської установки „Піон“. Приніс до навчального корпусу цей снаряд начальник катедри й дав студентам вказівку розібрати бойовий припас до 6 червня. Студенти відповіли, що вони не знають, як правильно це робити. Проте начальник катедри сказав їм зробити це в обов'язковому порядку. (УНІАН)

■ Небезпечна риба на базарах Одеси

ОДЕСА. – Сотні кілограмів риби невідомого походження могли потрапити на одеські ринки після введення обмежень на її продаж у зв'язку з наслідками російського теракту на дамбі Каховської ГЕС. Наразі рейди одеськими базарами проводять щодня. Майже тонну риби вже не допустили до продажу на ринках Одеси. Продавці цієї риби не надали документів про її походження, тож вона могла бути виловленою у Чорному морі або причорноморських лиманах, а вживати таку категорично заборонено – жоден зі способів обробки не здатний зробити її придатною для вживання. Українців попереджають – з забороненою продукцією продавці не йдуть на офіційні ринки (рибні ряди на одеських базарах майже пусті), однак є спроби продавати небезпечну рибу просто на вулиці. В МОЗ повідомляли, що щонайменше 30 відс. проб води з водойм Херсонської, Одеської та Миколаївської областей не відповідають гігієнічним нормам. (УНІАН)

■ Голову облради викрили на махінаціях

ТЕРНОПІЛЬ. – Голову обласної ради Михайла Головка та двох заступників голови військово-цивільної адміністрації викрили на одержанні неправомірної вигоди від бізнесмена-волонтера. Затримані вимагали 1.8 млн грн у власника підприємства за підписання актів виконаних робіт з будівництва та ремонту інфраструктурних об'єктів комунальним підприємством Тернопільської обласної ради. Після передачі третього траншу у розмірі понад 600 тис. грн голову обласної ради та двох заступників голови військово-цивільної адміністрації затримали „на гарячому“. Слідчі дії тривають. (Укрінформ)

■ Суд починається з початку

КИЇВ. – Суд у справі вбивства журналіста „Української правди“ Павла Шеремета, який триває вже майже 3 роки, розпочнеться з початку. Двоє з трьох присяжних не можуть брати участь у суді. Один із них мобілізований до лав Національної гвардії, інша виїхала за кордон, тому у вересні 2022 року їх звільнили. Новий склад присяжних відібрали 2 червня 2023 року. Через зміну присяжних розгляд справи має розпочатись з початку. Поки він ще не запустився. Засідання, яке було призначене на 23 червня, перенесли через те, що на нього приїхала лише одна з трьох обвинувачених – Юлія Кузьменко. Яна Дугарь, як стало відомо в суді, перебуває на навчаннях. Причину, з якої не з'явився Андрій Антоненко, не оголошували, однак прокурору надали документи, які пояснюють відсутність підсудного. Наступне засідання призначене на 21 серпня. (Українська правда)

АМЕРИКА | СВІТ

■ Новий пакет допомоги США

ВАШІНГТОН. – Департамент оборони США 27 червня оголосив про новий пакет військової допомоги Україні в розмірі 500 млн дол. Пакет включає „ключові можливості для підтримки контрнаступальних операцій України, зміцнення її протиповітряної оборони, щоб допомогти Україні захистити свій народ, а також додаткову бронетехніку, протитанкові системи, боєприпаси та інше обладнання, щоб допомогти Україні відбити агресивну війну Росії”. „Сполучені Штати продовжуватимуть працювати зі своїми союзниками та партнерами, щоб забезпечити Україну можливостями для задоволення її безпосередніх потреб на полі бою та довгострокових потреб у допомозі у сфері безпеки”, – заявили в Пентагоні. Це вже 41-ий безпековий пакет, схвалений США для України від часу російського вторгнення у лютому 2022 року на загальну суму понад 40 млрд дол. Державний секретар США Ентоні Блінкен на початку червня заявив, що Україна в липні на вершинній зустрічі НАТО у Вільнюсі може чекати на „потужний пакет підтримки”. (*Радіо Свобода*)

■ Блінкен: У Росії „виникають тріщини”

ВАШІНГТОН. – Державний секретар США Ентоні Блінкен сказав 25 червня, що США побачили „щораз більше тріщин в російській фасаді”, після того як приватна військова компанія „Вагнер” під проводом Євгена Пригожина створила „безпосередній виклик авторитетові Путіна”. В інтерв'ю телевізійній програмі „Meet the Press” Е. Блінкен додав: „Ми також бачимо, як виходять на поверхню глибокі питання про самі передумови цієї російської агресії проти України, які Пригожин подав дуже публічно”. Достовірні джерела сказали телеагенції „NBC News”, що розвідувальні агенції США мали інформації, що Є. Пригожин плянував виклик найвищим військовим провідникам країни, і вони наперед повідомили про це провідників Конгресу та високопосадовців адміністрації Джо Байдена. Після того, як Є. Пригожин відкликав марш своїх бійців на Москву, Кремль оголосив, що не переслідуватиме їх і дозволить йому проживати в Білорусі. (*NBC News*)

■ Україна звинувачує Ізраїль

ТЕЛЬ-АВІВ. – Посольство України в Ізраїлі 25 червня оприлюднило заяву, в якій піддано критиці Ізраїль за „виразно проросійське становище”. Це сталося після того, як Прем'єр-міністр Ізраїля Беньямін Нетаньягу знову виключив можливість військової допомоги Україні та вказав, що подібні кроки слід „координувати з Росією”. У заяві сказано, що „тепершній ізраїльський уряд вирішив вибрати шлях близького співробітництва з Російською федерацією”. У відповідь на українську заяву Міністерство закордонних справ Ізраїля 27 червня повідомило, що воно викликало Посла України Євгена Корнійчука на розмову, яка має відбутися 3 липня. Досі Ізраїль надав 22 млн дол. гуманітарної допомоги Україні. Фахівці вважають, що головною причиною відмови Ізраїля надати військову допомогу Україні є так звана „стратегічна потреба втримувати свободу операцій в Сирії, де російські збройні сили в основному контролюють повітряний простір”. У заяві підкреслюються зв'язки Ізраїля з Росією „в той час, коли народ України, включно з його істотною єврейською спільнотою, обливається кров'ю під навалюю російських ракет та іранських безпілотників, ізраїльське керівництво, ховаючись за усною демагогією про неутралітет, активно будує відносини з Російською федерацією. В дійсності так званий „неутралітет” ізраїльського уряду є виразно проросійським становищем”. У заяві закликають „ізраїльський уряд змінити своє становище й підтримати Україну оборонними засобами для підтримки свободи й демократичного світового порядку. Ми сподіваємося, що Ізраїль буде на правильній стороні історії”. Є. Корнійчук додав, що „може бути поступ у гуманітарних питаннях, але неможливо виграти війну бинтами й антибіотиками”. Посол зазначив, що „не надання Ізраїлем зброї Україні є просто рішенням догодити росіянам”. (*Kyiv Post*), (*The Jerusalem Post*)

І НА ОНОВЛЕНІЙ ЗЕМЛІ...

„Час минулий і час майбутній”

Петро Часто

Того політолога чи футуролога, котрий охоче поділиться з вами думками і прогнозами про майбутнє, завжди варто запитати, що він може сказати про минуле. Бо про минуле – про наші кровні роди, про пра-пра-пра – ми, самою своєю людськістю, зобов'язані знати якомога більше і глибше. Чому мудрі японці минуле й розміщують не за собою, як от ми, а перед собою – бо воно вже відкрите для огляду, для осягнення, а майбутнє щедесь позаду, за нашими спинами, воно вилонюється, розмотується з того, що ми пережили вчора і сьогодні, що вже перед нашими очима.

Втім, час – велика Божа загадка. Наприклад, добре відомо, що старозавітні ізраїльські пророки цілком виразно бачили картини з майбутнього. Що це може означати, як не те, що воно, те майбутнє, вже є? Інакше хіба його можна було б побачити?

Саме це у своїй „Сповіді” говорить Августин Блаженний:

„...Хто б наважився сказати мені, що нема трох часів (ми ж вивчали це ще дітьми, і самі навчили дітей, що є минулий, теперішній і майбутній час), а лише теперішній, оскільки ті два не існують? А може, слід було б сказати, що й вони також існують, але теперішній виходить з якоїсь, невідомої якої, потайної криївки, коли з майбутнього стає теперішнім, і що минулий час ховається у якийсь так само потаємний закуток, коли з теперішнього стає минулим? Бо де ж бачили майбутнє ті, що провістили його, якщо майбутній час ще не існує? Бо ж не можна бачити того, що не існує. А й слова тих, що оповідають про минуле, не були б правдиві, якщо б вони не бачили минулого у своїй уяві. Якщо б минуле було нічим, то не можна було б його бачити. Отже, прийдешність і минувшина напевно існують”.

Якщо ці слова комусь здадуться чимось „ненауковим”, то нехай поцікавиться біографією Миколи Козирева, астрофізика зі світовим ім'ям, багаторічного в'язня сталінських тюрем і автора геніальних експериментів, котрі доводять, саме в суворих межах наукової методології, що минуле, теперішнє і майбутнє відбуваються водночас. Ось як поетично проникливо звучить його наука: „В космосі існують дві сили, спрямовані проти ходу ентропії – зорі і люди”.

Космічно таємничий час містить у собі й земну,

чисто людську таємницю – творче надхнення. Зорі і люди... Мабуть, зорі з неба бачать надхненних людей подібними до себе – незгасними пульсуючими промінчиками. Містики й поети лише це й роблять, що в'яжуть землю з небом і час – з вічністю. Майстер Екхарт: „Душа створена таким чином, мовби вона перебуває в точці, що лежить між часом і вічністю, дотикаючись до них. Вищими силами вона торкається вічності, нижчими силами – часу”.

Томас С. Еліот:

Час минулий і час майбутній,

Що могло бути і що було,

Має один кінець, теперішній завше...

Час – це щось єдине, єдиним далось і єдиним забереться. Каже апостол Іван у своєму таємничому „Об'явленні” про мить розкриття Шостої печаті: „Янгол, що я бачив його, як стояв він на морі й землі, здійняв до неба правицю свою та й поклявся Живучим на вічні віки... що вже часу не буде”.

Але є й дуже близький, дуже зрозумілий кожній людині на землі образ позачасової єдності: родина. Три покоління під одним дахом, три часи, три життєві обрії, три чаші одна в одну переливають взаємну любов і життєвий досвід.

Це особливо помітно в таких осілих, глибоко відданих Матері-Землі народів, як наш, український. Саме ця первісна, органічна закоріненість, живе відчуття вічності через річний кругообіг селянських робіт, прадавнє народне опоетизування природи, душевний духовний зв'язок з нею й спонукала Юрія Липу вжити щодо українців визначення – раса. Тобто, цим підкреслено, що народ є витвором не лише історії, але й землі, клімату, конкретного підсоння.

А проте й реальна праісторія праукраїнства мусила у своїх первісних джерелах містити незмірно високу людську якість, котра заклала у генетичний фонд народу незнищенну потребу правди, справедливості і свободи. Ця наша праісторія зберігається в колі вічності разом з історією і завтрашнім днем, тому й вічними, вічно актуальними в цьому колі перебувають наші національні цінності.

Юрій Липа, „Призначення України”: „...Одність історії України – це підстава, хліб насущний тих, що живуть нині. Все, що було досі на Україні, все є близьким сучасним українцям. Бо ж і нині, і вчора

(Закінчення на стор. 16)

Міжнародна...

(Закінчення зі стор. 1)

дови України після російської агресії та величезного масштабу пошкоджень і втрат, завданих країні внаслідок російського вторгнення. Сприяння швидкому відновленню та довгостроковій відбудові задля процвітання України є важливим компонентом для справедливого і тривалого миру”, – йдеться в матеріалах URC23.

Відкрили конференцію Прем'єр-міністр Великої Британії Ріші Сунак і Президент України Володимир Зеленський (онлайн).

В. Зеленський подякував прем'єр-міністрові Великобританії за підтримку і звернувся до учасників конференції: „Захищаючи Україну, ми захищаємо свободу, а коли ми збудуємо Україну, ми збудуємо свободу. Країна, регіон, континент, світ... Це глобальне завдання. Я хочу подякувати вам. І, звичайно, я дякую Швейцарії, Німеччині, Франції, Італії – кожній країні, де ми погоджували ключові принципи щодо відновлення. На цій конференції маємо переходити від бачення до угод, а від угод – до реальних проєктів”.

Він зазначив, що в Лондоні присутня українська делегація, яка представить конкретні речі, які ми пропонуємо зробити разом.

„Я ж окреслю п'ять напрямів, у яких ми почали створювати основи для миру. Перше – потенціал єдності. Друге – потенціал стабільності. Третє – потенціал зростання. Четверте – потенціал безпе-

ки. І п'яте, надзвичайно важливе, – це потенціал демократії”, – сказав В. Зеленський. Він також конкретизував кожен із п'яти пунктів.

Наприкінці промови президент України запросив учасників заходу до Києва.

У межах першої сесії обговорено значення приватного сектору для мобілізації інвестицій, необхідних для відновлення України за принципом build back better (запропонована 2021 року ініціатива „Побудова кращого світу”). Окремо приділено увагу ролі урядів та міжнародних фінансових організацій як локомотивів інвестицій і просуванню URC2023 як інструмента підтримки невідкладних потреб відновлення України.

Окремі сесії присвячено викликам, пов'язаним із масштабами відбудови, формуванню основи для тривалого відновлення, економічній прозорості та реформам для економічного зростання, інвестиціям для відновлення людського капіталу, відбудові енергетичного сектору, інвестиційним можливостям та механізмам зменшення ризиків для мобілізації приватного фінансування.

За оцінками Світового банку, на швидке відновлення України у 2023 році потрібно принаймні 14.1 млрд дол. США. Після російського теракту на Каховській ГЕС невідкладні потреби зросли. Загалом же для відбудови зруйнованого ворогом України впродовж найближчого десятиліття знадобиться щонайменше 411 млрд дол. Зараз урядовці й вітчизняні та закордонні експерти працюють над точною оцінкою заподіяних агресором збитків.

Укрінформ

Яке легальне майбутнє українських біженців?

Катерина Лісунова,
Голос Америки

20 червня ООН вшановує Всесвітній день біженців. За даними організації, станом на 14 червня рекордні 110 мільйонів людей у всьому світі були вимушено виселені зі своїх домівок через війни та переслідування.

„Війна Росії проти України, втеча людей з Афганістану і бойові дії в Судані сприяли зростанню загальної кількості біженців до безпрецедентного рівня“, – заявили в Агентстві ООН у справах біженців.

Голос Америки спробував розібратися, як російська війна вплинула на міграційну ситуацію у США.

З лютого 2022 року до США в'їхало понад 270 тис. українців. З них майже 130 тис. були прийняті за програмою U4U (Єдність заради України).

Понад 200 тис. американців виступили спонзорами українських громадян саме за цією програмою, – такі дані наводить Департамент внутрішньої безпеки (DHS), що керує цією програмою. Швидкість та відкритість, із якою створювали цю програму для українців, є безпрецедентними для США, стверджує представниця Ради директорів Ukraine Immigration Task Force Ірина Мазур.

„Взагалі міграційне право, особливо законодавство щодо надання притулку, у США є надзвичайно складним. І те, що зробили для українців, тобто впровадження спеціальних програм, таких як допуск по паролю і допуск по програмі U4U, це було безпрецедентне рішення. Для інших громадян, інших країн такого ніколи не робили, і не робили з такою швидкістю. Тому сама програма U4U є унікальною. І після неї, власне, також моделювали аналогічні програми для громадян інших країн“, – розповіла І. Мазур.

Уряд США не надав українцям статус біженців. Натомість за цією програмою вони отримали спеціальний гуманітарний „пароль“ терміном дії на два роки.

Статус біженця дозволяє особі через рік подаватися на „Зелену картку“. Гуманітарний „пароль“, який мають українці, такої можливості не забезпечує.

Окрім того, вказаний нині термін перебування українців завершується просто у розпал політичних перегонів у США, коли міграційне питання зазвичай стоїть дуже гостро.

„Що чекає на українців, коли закінчиться дворічний пароль? Насправді це досить спекулятивне питання. Тому що відповіді на нього не має ніхто. З точки зору української держави, українська держава зацікавлена в поверненні своїх громадян. Тому що після закінчення війни державі потрібні будуть українці, котрі будуть відбудовувати цю

державу. Але питання в тому, що для більшості українців цей статус закінчиться через рік, коли у США буде розпал політичної кампанії. Це буде президентська кампанія, це будуть вибори до Конгресу. І міграційне питання завжди має потужний політичний відтінок. Міграційним питанням загалом дуже часто спекують під час виборчих процесів“, – пояснює І. Мазур.

7 червня в Палаті представників зареєстрували законопроект Ukrainian Adjustment Act, який в разі ухвалення передбачає дозвіл українцям з гуманітарним паролем залишитися у США на постійне проживання та отримати „Зелену картку“ (дозвіл на постійне проживання). Авторами цього законопроекту виступили представники Конгресової групи з підтримки України.

„Наша країна стає кращою завдяки українським емігрантам. І ми хочемо, щоб вони знали, що у них тут є дім. Їм тут раді. І що люди, які дотримуються закону та роблять внесок в економіку нашої країни та в інші сектори державних послуг, що вони мають можливість залишитися тут“, – заявив у коментарі для Голосу Америки співавтор законопроекту, конгресмен-республіканець від штату Пенсильванія Браян Фітцпатрик.

Інший співавтор цього документу, конгресмен-демократ від штату Іллінойс Майк Квіглі наголошує, що полегшення документації для українців допоможе й іншим емігрантам в США.

„Цей законопроект надсилає сигнал про те, ким ми є. Також це має стати прикладом для решти світу, для країн, які намагаються досягти того ж, що й ми. Я думаю, ми також повинні пришвидшити отримання дозволів на роботу. Щоб це відбувалося значно швидше, ніж зараз. У нас є біженці з Афганістану, з Північної Африки, з багатьох інших зон бойових дій. Також у нас є біженці, які тікають від політичної та економічної кризи в Центральній Америці. Коли я зустрічаю цих людей, що вони мені говорять? І це не тільки наші друзі з України, вони всі кажуть: „Я хочу працювати. Я хочу зробити свій внесок“, – розповідає М. Квіглі.

Однак, юридичні експерти до цього законопроекту ставляться скептично.

„Це покищо лише законопроект, який має дуже сумнівну перспективу. Метою цього законопроекту є допомогти українським біженцям. Насправді ж, із законодавчої точки зору, це формулювання є достатньо смішним. Тому що американські законодавці мали б знати, що українцям, які прибули, не надали статусу біженців. Тому, очевидно, першим питанням буде коректування цього законопроекту, щоб документ відображав правильні юридичні дефініції. Як, хто сюди зможе приїхати, залишитися, і хто кваліфікується“, – пояснює І. Мазур.

(Закінчення на стор. 16)

Починається комедія абсурду

Дмитро Галко

А ось далі починається комедія абсурду. Слідкуйте, як кажуть, за руками. За своїм звичаєм Путін не називає прізвище свого кривдника. Якоїсь кодової назви – на кшталт „берлінський пацієнт“ – придумати теж не встиг. (Можу підказати варіант: „ростовське чудовисько“) Але всім все зрозуміло, та й придворні називають. Значить, Пригожин – це зрадник, який мало не всадив Росії ніж у спину. Поставив її на межу громадянської війни. Не виключено, що за наущення „неонацистів із Києва разом із їхніми західними покровителями“. Навіть, можливо, „однієї близькосхідної країни“.

Так от, цього поганого відправляють до Білорусі не на перевиховання в дусі Мао Цзедуна. Його разом із польовими командирами прямо з заколоту відправляють на „вагнеризацію“ армії найближчого союзника. Лукашенко так і пояснює своєму міністрові оборони з прізвищем, що говорить, як у Гоголя, Хренін: вони нам допоможуть, вони

нам розкажуть, вони нам покажуть. Не треба, каже, їх боятися, ми ж тримаємо вухо гостро.

Це, на хвилиночку, каже людина, в якій від появи в країні 33 вагнерівці влітку 2020 року кожна волосинка вусів тремтіла. Він зі страху вигадав ще 200, які нишпорять лісами. „Не дають про врожай подумати“.

Про врожай людина не могла думати! А тут раптом вирішив чи не цілу армію у себе прийняти. Щоб що? М'ясним штурмам навчили? Стратам кувалдою? Збивати російські літаки та вертольоти? Як захопити Ростов за пару годин та дійти до Москви за один день? Або щоб Уткін лекції про Третій рейх читав?

З приводу останнього навіть жартувати лінки. Вони там у себе збираються процес століття над мертвими нацистами провести, а самі горло в нацизмі сидять і булькають щось. Це вже не смішно, просто гидко. Але загалом, як кажуть білоруси, „цирк на дроці“. Якби у цих потішних ідіотів не було ядерного арсеналу, то просто обсмієшся.

Грани.ру

АМЕРИКА | СВІТ

■ Інвестиція в безпеку Америки

ВАШІНГТОН. – Допомога Україні зміцнить демократію в усьому світі, заявив конгресмен-демократ Майк Квіглі з Іллінойс 13 червня у відповідь на заяву провідника Республіканської партії в Сенаті Мича МекКанела про те, що допомога Україні є прямою інвестицією в безпеку Америки. „Якби Україна не тримала оборону, нинішній кордон війни проходив би у Молдові, Балтійських країнах і навіть у Польщі“, – сказав він. „Я рідко погоджуюсь з сенатором МекКанелом, але тут він має рацію. Це інвестиція в демократію та нацбезпеку не тільки США. Ми маємо згадати, чому ми воювали у Другій світовій війні, чому наші предки з усіх сил стримували автократів світу від зазіхання на демократичні території? Сьогодні Пекін це спостерігає, маючи власні інтереси щодо Тайваню. Так само спостерігають й інші автократи. Отже, нинішні інвестиції призначені не лише для наших друзів в Україні, але й для демократій у всьому світі.“ М. МекКанел під час виступу в Конгресі 12 червня наголосив на необхідності продовжувати надсилати Україні військову допомогу. Він неодноразово заявляв про підтримку України і навіть критикував деяких своїх однопартійців за недостатньо проукраїнську позицію. („Голос Америки“)

■ РЕ вимагає заборони російських атлетів

СТРАСБУРГ, Франція. – Рада Європи, яка є головною організацією для захисту людських прав на континенті, звернулася 26 червня до Міжнародного олімпійського комітету з вимогою заборонити участь російських і білоруських атлетів на Олімпіаді 2024 року „поки продовжується війна Росії в Україні. Рада Європи закликала МОК та його складові спортивні федерації підтримати його рішення з 2022 року про таку заборону на наступних Олімпійських іграх, як також „на всіх інших великих спортивних заходах“. Однак, у березні МОК рекомендував дозволити цим атлетам брати участь у міжнародних спортивних змаганнях під неутральним прапором, якщо вони активно не підтримують війну Росії в Україні. Рада Європи сказала, що будь-яка участь цих атлетів є „немислимою“, бо це „було б використано як інструмент пропаганди“. („Reuters“)

■ Польща надає додаткову допомогу

ВАРШАВА. – Міністер внутрішніх справ Польщі Маріюш Камінський оголосив 26 червня, що Польща надасть Україні „тисячі рушниць та мільйони набоїв, які дозволять захисникам України та Європи боротися більш ефективно“. Він підкреслив, що Польща підтримувала Україну від початку війни й далі продовжуватиме. Міністер також обіцяв додаткову медичну допомогу пораненим українським воїнам у Польщі. („www.censor.net“)

■ Повна бойова готовність білоруської армії

МІНСЬК. – Самопроголошений президент Білорусі Олександр Лукашенко оголосив 27 червня повну бойову готовність армії країни. Ця мобілізація сталася після короткого бунту приватної військової компанії „Вагнер“ в Росії під проводом Євгена Пригожина. За словами О. Лукашенка, білоруська опозиція, використовуючи події в Росії, була готова провести збройне повстання. Є. Пригожин 26 червня висловив подяку президентові за те, що дозволив йому тепер жити в Білорусі. („Kyiv Post“)

■ ЕС схвалив допомогу Україні

ЛЮКСЕМБУРГ. – Країни Європейського союзу погодилися 26 червня збільшити фонд військової допомоги Україні на 3.5 млрд євро (3.8 млрд дол.) до 12 млрд євро (13.14 млрд дол.). Європейський фонд миру (EPF), до якого вкладають гроші країни ЄС, вже досі надав Україні 4.6 млрд євро (5.04 млрд дол.) військової допомоги Україні. EPF був створений 2021 року країнами ЄС для військової допомоги країнам, що розвиваються, але минулого року після вторгнення Росії ЄС вирішив також надавати зброю Україні. Це є окремим від бюджету ЄС фондом, який не може фінансувати військові операції. („Reuters“)

Справедливі нарікання на ООН

Наші читачі не могли не звернути уваги на вміщену в альманасі Українського Народного Союзу на 2023 рік статтю правника, голови київського Центру стратегічних досліджень Павла Жовніренка під дещо алярмуючим заголовком – „ООН померла“. Однак, зі змістом публікації неможливо не погодитися: йдеться про те, що розв'язана путінським режимом велика війна проти демократичної України мала б спонукати цивілізований світ до застосування найсуворіших законів проти будь-яких диктаторів і диктатур. Тим часом, пише автор, „...Путін впирається українською кров'ю і при цьому глузує з усього людства: „А що ви мені зробите?“

На переконання П. Жовніренка, „має бути створене нове міжнародне об'єднання держав, для яких демократичні цінності є найвищим пріоритетом. Демократія і тоталітаризм – два антиподи, а тому антагоністи. Неможливо їх об'єднати в одній системі, бо вони просто несумісні. Тому ООН і виявилася беззубою і нездатною реалізовувати свої статутні обов'язки та завдання...“

Такою виглядає ситуація не тільки з українського погляду – подібним чином думають усі мислячі і справедливі серцями європейці. Один з них – давній і щирий приятель України, французький філософ, письменник і громадський діяч, сценарист і режисер документального фільму „Слава Україні!“ Бернар-Анрі Леві. Це він у 2014 році стояв на революційному київському Майдані і говорив: „Я сьогодні також є українцем!“

Істинний гуманіст, що відчуває відповідальність за весь людський світ, пан Леві й сьогодні переймається українським горем і болем, про що яскраво свідчить його інтерв'ю для „The Wall Street Journal“ 22 травня цього року, яке вже в самій назві містить назріле для демократичного світу завдання: „Введіть Україну в Раду Безпеки ООН!“. Водночас це далеко не голослівний заклик, а глибоке юридичне обґрунтування правильності і законності такої дії. Річ у тім, нагадає автор, що у війні проти України Путін як зброю використовує статус Росії – постійного члена Ради Безпеки ООН, що дає йому можливість блокувати будь-яку здорову резолюцію. Насправді цей статус є абсолютною протизаконним, його було надано для СРСР за вислідами Другої світової війни як одній з держав-переможців. СРСР вже давно нема, а Росія хитро-нахабним способом зуміла залишитися в Раді Безпеки. 21 грудня 1991 року російський президент Борис Єльцин зібрав в Алма-Аті, тодішній столиці Казахстану, керівників 11 колишніх совєтських республік (крім Грузії і трьох балтійських держав) і там простою більшістю голосів вирішили, що Росія стане наступником СРСР у Раді Безпеки. Як таке могло бути? – дивується Б.-А. Леві, адже „статус ООН не дозволяє групі держав розпоряджатися місцем постійного члена“. Іншими словами, членство Росії не має під собою жодної юридичної основи й тому повинно бути відібране від неї.

Ця подія сильно дискредитує ООН, підриває до неї довіру, оскільки, як пише далі пан Леві, „враховуючи ситуацію та важливість Ради Безпеки, Генеральний секретар ООН мав принаймні вимагати офіційних дебатів у Генеральній Асамблеї. Натомість повідомлення Єльцина було ратифіковане без жодного обговорення. Багато країн-членів ООН довідалися про це з новин. Постійне членство Росії та право вето, яке воно надає, перебувають поза законом. Російська Федерація десятиліттями тероризувала світ під фальшивим приводом. Це підводить мене до ідеї – попросити ООН наново відкрити досьє і дослідити з'яву Росії в Раді Безпеки. Подумаймо про Бучу і Маріуполь, про депортацію тисяч українських дітей з окупованих Москвою територій, адже ж цими злочинами Путін зневажив основоположні принципи ООН“.

Свою статтю знаменитий автор закінчує ясною пропозицією: „Україна може і повинна успадкувати права переможеної Росії. Належить вилучити Російську Федерацію з місця постійного члена та передати це членство Україні. Пам'ять допускає це, мораль цього бажає, і це може вирішити відкрита дискусія між об'єднаними суверенними націями“.

Цілком є очевидним, що якби це сталося, ООН у своїй міжнародній діяльності відкрила б „друге дихання“, відновила б повагу до себе і подальшу потребу в собі.

СЛАВЕТНІ УКРАЇНЦІ

Агатангел Кримський – рідкісне явище в історії людства

Анатолій Чабан

Агатангела Кримського називають видатним орієнталістом (фахівцем зі сходознавства), філософом, істориком, філологом, літературознавцем, поетом, прозаїком. У 29 років він став професором арабської словесності й історії мусульманського Сходу у всесвітньому відомому Лазаревському інституті. А ще його називають поліглотом номер один у світі. Він досконало володів більшістю європейських мов, слов'янськими, японською, грузинською, вірменською, різними діалектами арабської, китайської, іранської, тюркської та рядом „мертвих“ мов – давньогрецькою, латинською, мовами стародавніх Ассирії та Вавилону.

Сучасники свідчили, що свій „мовний ресурс“ академік поповнював все своє життя. У 1941 році 70-річний вчений-енциклопедист зізнався друзям: „З цього року розпочав вивчати абіссінську (ефіопську), а також вавилонські мови“.

Дружбою з А. Кримським пишалися Іван Франко, Леся Українка, Василь Доманицький, Сергій Єфремов, Микола Василенко.

Максим Рильський підкреслював, що в А. Кримському „гармонічно злилися учений і поет“. Іван Франко писав: „Незвичайна поява серед українців, незвичайна своєю енергією, пристрасною любов'ю до України і різносторонністю знання й таланту, се Агатангел Кримський“.

Історик своєю потужною науковою діяльністю розкривав перед українською громадою всю велич культури Сходу – арабів, тюрків, персів, мешканців Індії. Він досліджував арабську філологію, іслам, арабську літературу, історію, філософію Сходу.

Як справедливо зауважують дослідники української науки, його сходознавчі студії можна співставити з результатами багаторічної системної роботи науковців цілого університету чи науково-дослідного інституту.

За твердженням фахівців-сходознавців практично всі статті, присвячені мусульманському світу в знаменитій енциклопедії Брокгауза і Ефрона, завдячують своєю появою авторству А. Кримського. І донині жодна серйозна наукова робота в світі, присвячена історії мусульманського Сходу, не обходиться без посилань на праці академіка. За час 20-літньої викладацької роботи в Лазаревському інституті видруковано 26 його монографій, які побачили світ у „Працях з сходознавства, що видаються Лазаревським інститутом східних мов“. У „Известиях Академий наук СССР“ у 1937 році зазначалося, що А. Кримський „для науки зробив більше, ніж всі попередні і сучасні йому арабісти“.

Агатангел Кримський

У січні 1941 року було урочисто відзначено одразу три знаменні дати: 70-річчя з дня народження А. Кримського, 50-річчя його наукової та літературної творчості та 40-річчя його професорської діяльності. Він відзначений званням „Заслужений діяч науки“, нагороджений орденом Трудового Червоного прапора.

Парадоксально, але це факт, що після тріумфального відзначення ювілею у січні 1941 року, коли на честь ювіляра проводилися заходи, публікувалися статті, вже влітку поважний вчений був заарештований. Постановою НКВД А. Кримського, без жодних доказів, звинуватили у тому, що він був „ідеологом українських націоналістів, який упродовж років очолював націоналістичне підпілля“.

Далі академіка – людину, яка володіла унікальними знаннями і зробила неоціненний внесок у розвиток науки – заарештували і відправили етапом у Казахстан.

Там, у кустанайській в'язниці НКВД, 25 січня 1942 року А. Кримський помер. За однією із версій дослідників, не лише від фізичного виснаження і хвороби, а через тортури, яким його піддавали.

Відтак праці видатного науковця знову побачили світ лише у 1965 році.

Філолог за освітою, орієнталіст за захопленням, він був талановитим поетом, автором прозових творів та поезій, таких як „Антара“, „Гулістан“, „Сирота Захарко“, „В народі“, „Пальмові гілки (екзотичні поезії)“ та інших, які високо поцінуються літературознавцями та пересічними читачами.

Про цю сторону різнобічності науковця писав Іван Франко у 1910 році, відзначаючи особливий талант А. Кримського як поета та прозаїка.

Після 20-річної наукової діяльності у Лазаревському інституті східних мов А. Кримський повертається до

(Закінчення на стор. 12)

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Андрій Нинка

Редактор: Левко Хмельковський

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСО – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення

☎ (973) 292-9800 x 3040 • Fax (973) 644-9510

Володимир Гончарик

E-mail advertising@ukrweekly.com

Передплата

☎ (973) 292-9800 x 3040

Володимир Гончарик

E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або його видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Замки Волині: слухай і мандруй

ЛУЦЬК. – „Волинська фундація“ за підтримки Українського культурного фонду розпочала створення серії з 25 аудіомандрівок (подкастів) про замки та палаци Волині.

Організатори проекту обіцяють легко, популярно і водночас науково-перевірено розповісти про 11 замків та 14 палаців Волині, привернути увагу до важливості збере-

ження та захисту об'єктів історико-культурної спадщини України, які зазнають великої шкоди в умовах війни.

Розповіді будуть розміщені на сайті „Волинський спадок“. Проект на фейсбук сторінці: <https://www.facebook.com/volynfoundation>

Тетяна Яцечко-Блаженко,
Луцьк

Зором дитини

Взяти в руки світ дитячий,
Де все було так чудове,
Де батьків серця гарячі
Завжди гріли рідним словом.
Бути там, де неможливо
В добро вірити й радіти
По дитячому щасливим
Босоніж на світ дивитись,
Вірити, що росте камінь,
Як бульба чи бараболя.
Вірити, що це є діамант,
Піднятий з рідного поля,
Сісти на колінах тата
І дивитись в їхні очі,
І питати і читати
Все те, що сказати хочуть
Досвід довгими роками.

Вивчав мудрість їх і віру
І, хоч пережили драму,
Були моїм багатирем.
Тому я так в світ дитячий,
Мов метелик поспішаю.
Те, що було в них боляче,
Нині з пам'яті читаю.
Колір зрілий так, як роки,
Які переніс на спині,
В душу, в серце вшитий спокій
Запустив свої коріння.
Не сумую і не плачу,
Тішуся наче дитина.
Кожний малий успіх бачу,
Яким живе Україна.

Василь Шляхтич,
Польща

Снага, напоєна любов'ю

Щиро вітаємо з 90-літтям народження Орису Сушко – Почесну голову СФУЖО.

Народжена у Віндзорі, в канадській провінції Онтаріо, вона зростала в родині, єством якої була жертвна любов до України. Її мама, Емілія Степова, прийшла у світ у канадській стороні; тато, Павло Степовий, народився в Україні.

Серед плідного набутку О. Сушко – її багаторічна діяльність у Конгресі українців Канади (КУК). Починаючи з жовтня 2004 року вона доклала значних зусиль для організації п'яти успішних місій спостерігачів за виборами в Україні. Особливо значущим було здійснення нагляду Ради директорів – представників 28 членських крайових організацій в особливий час президентських і парламентських виборів в Україні: збірка на цю важливу справу склала понад 1 млн дол.

О. Сушко – довголітня діяльна членкиня Союзу українок Канади. Вона очолювала локальний відділ, провінційну екзекутиву і від 1993 до 1997 року – Крайову управу. Заслугує на визнання журналістський доробок. Упродовж 14 років вона була редакторкою журналу „Промінь“. На запрошення Міжнародної організації „Жіноча громада“ в Україні О. Сушко представляла Канаду на Міжнародній конференції „Жінка і демократія“ в Києві 1995 року та виголосила доповідь на тему „Жінка в демократії“.

Сім років була продюсеркою і модераторкою телепрограми „Україна сьогодні“ в Гамільтоні. Як голова Керівного комітету „Візія майбутнього“ проводила навчання спеціальних робочих груп по всій Канаді та протягом 2002-2004 рр. займалася

Почесна голова СФУЖО Орися Сушко

дослідженням громадської думки щодо бачення майбутнього українців Канади. З нагоди 15-ої річниці Незалежності України та на запрошення Посольства Канади в Україні О. Сушко представила на Круглому столі в Києві доповідь про перспективи громади українців у Канаді.

У дні святкування 20-ої річниці Незалежності України О. Сушко взяла участь у Міжнародному форумі українських жіночих організацій, що відбувся в Міжнародному інституті освіти, культури та зв'язків з діаспорою Національного університету „Львівська політехніка“. У своїй доповіді вона звернулася до історичних часів становлення українського жіночого руху – від заснування з ініціати-ви Наталі Кобринської 1884 році в Станіславові (нині Івано-Франківську) першої жіночої організації до утворення Союзу українок 1917-го і проведення першого Конгресу українського жіноцтва 1934 року.

(Закінчення на стор. 16)

Мовний бур'ян треба полоти

Вітаю редакцію із 130-літтям безперебійної публікації „Свободи“, що весь час була не лише гідним пресовим органом Українського народно-го союзу, але й головним носієм правди й освіти для всієї української спільноти за океаном. Своє завдання тепер тижневик продовжує успішно виконувати і, надіймось, що виконуватиме його ще довго.

Окремо вітаю редакцію з розумними редакційними статтями, в які їхній автор вкладає багато праці та розуму. Вони дуже актуальні та повчальні. У них чимало здорового глузду та професійності.

Крім того, дозвольте звернути увагу на чистоту мови газети. Як уважний читач „Свободи“, не можу не помітити, що востаннє не відчувається праці мовного редактора, бо в газеті багато різних покрутів, що приходять до нас із засобів масової інформації з України. Там ставлення журналістів до рідного слова дуже небале. Не беріть їх за зразок у своїй праці. Мовний бур'ян обов'язково треба полоти.

Продовжуйте корисну працю на користь УНСоюзу, нашої всієї спільноти та України.

Разом до Перемоги!

Слава Україні! Героям слава!
З пошаною,

Микола Дупляк
Сиракузи, Нью-Йорк

Від редакції. Дякуємо колезі Миколі Дупляку за тепле вітання й водночас поділяємо його занепокоєння зане-чищенням української мови штучними неологізмами. Нам жаль, в штаті редакції тепер немає мовного редактора, але ми намагаємось „виполювати“ чужі слова і терміни. З цього приводу в газеті 2 червня вміщено статтю редактора Левка Хмельковського „Українська мова страждає“. Водночас ми пропонуємо нашим читачам надсилати до редакції виявлені в українських інформаційних джерелах оті прикрі запозичення з інших мов та можливе тлумачення змісту.

Наприклад: донатити – допомагати або жертвувати, саміт – зустріч, модерував – провадив, дислокація – розміщення, омбудсмен – уповноважений, сюрпризи – несподіванки, ретвінув карту – розгорнув або показав мапу, менеджмент – управління, літературний івент – подія, резигнувати – піти у відставку... Також є чимало незрозумілих скорочень – ІМХО, ЛСР, РДГ, ВАСУ, ЕСПЧ та інші.

Росія використовує дезінформацію проти України

13 грудня 2016 року Гаррі Каспаров, колишній чемпіон світу з шахів і відомий російський політичний активіст, написав у Твіттері: „Суть сучасної пропаганди полягає не лише в тому, щоб дезінформувати чи просувати програму. Це виснаження критичного мислення, знищення правди“.

Дезінформація щодо України є небезпечною зброєю в гібридному арсеналі Росії, яка відверто націлена на завоювання України будь-якими засобами та будь-якою ціною.

23 травня 2023 року Постійна міжнародна місія медіа-моніторингу щодо дезінформації відносно України та української діаспори, започаткована Громадською організацією „Україна-2050“, представила українською, англійською, французькою, німецькою та еспанською мовами звіт про вивчення дезінформації про Україну в період з 24 лютого 2022 року – початку повномасштабної війни Росії проти України – до 24 лютого 2023 року.

У звіті різні теми дезінформації групуються в сім блоків дезінформації, щоб краще висвітлити інформаційну базу, яка була створена російською пропагандою під час війни Росії проти України:

„НАТО на чолі із США та за підтримки Заходу – це агресор, який розв'язав війну проти Росії в Україні“; „Україна – неонацистська, агресивна та штучна держава“;

„Захід робить помилку, надаючи зброю та іншу допомогу для України, а також застосовуючи санкції проти Росії“;

„Україна здійснює воєнні злочини і терористичні акти проти свого населення та організовує постановки масових жертв цивільного населення з метою звинуватити Росію“;

„Україна забороняє та утискає все

російське“;

„Росія є гуманною державою, яка жорстко відстоює свої інтереси“;

„Росія – остання опора духовності в Європі та спроможний лідер глобального руху проти Західного неокolonіалізму“.

Загальна мета використання дезінформації Кремлем полягає в тому, щоб перекласти провину за війну Росії проти України на США та НАТО, а також порушити єдність Заходу щодо підтримки України та санкцій проти Росії; дискредитувати Україну та підірвати як внутрішню, так і зовнішню підтримку урядових органів та Збройних сил України.

16 липня 2022 року Президент України Володимир Зеленський заявив: „Мета Росії – доповнити ракетний і артилерійський терор проти нашої держави ще й інформаційним терором. Тому нам потрібен ще й своєрідний емоційний суверенітет, щоб не залежати від того, що ворог постійно запускає проти нас із вами“.

Країни-члени НАТО також повинні усвідомлювати той факт, що російська дезінформація покликана їх розділити та послабити. Необхідно приділити більше уваги розвінчанню дезінформації та викриттю роботи корисних ідіотів Росії, щоб уникнути неправильних рішень, заснованих на дезінформації, які можуть коштувати людські життя та спричинити ще більші руйнування майна.

Як правило, суперечливі повідомлення щодо ситуації в Україні слід інтерпретувати, завжди пам'ятаючи минулу історію дезінформації Росії, а також той факт, що Росія є агресором, а Україна – жертвою неспровокованої геноцидної війни.

Евген Чолій,
президент Громадської організації „Україна-2050“

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Закінчення пластового року

Микола Дупляк

СИРАКУЗИ, Нью-Йорк. – Пластову станицю в Сиракузах від багатьох років очолює д-р Андрій Войтович, а обов'язки скарбника – д-р Марта Войтович. Організаційну працю та активність пластової станиці завдячуємо сестричці новацтва Орисі Бакин, яка вже вісім років виконує необхідну працю попри професійні та родинні обов'язки (четверо дітей); подрузі Софійці Бутенко, яка очолює юнацтво, і сестричці Мирославі Господарисью, яка очолює пташат. Українська мова (як і годиться) є обов'язковою мовою спілкування на всіх заняттях Пласту.

Під час пластового року кожна група їздила на ковзанках, колядувала та брала участь у зборі коштів на

допомогу Україні. Юнаки вчилися писати писанки; були гутірки про українські визвольні змагання та УПА; практично вчилися як з листя і галузок збудувати притулок у лісі. Новаки відвідали Українську кредитну спілку і довідалися про її послуги для членства; писали дряпанки та вивчали куховарство, щоб здобути звання кухаря, готувати спільну вечерю; вивчали українські різдвяні традиції та обрядові пісні. Наймолодші пташата гралися, майстрували й співали.

Цьогоріч закінчення праці пластового року Орися Бакин влаштувала 11 червня, біля своєї хати. Правда, була небезпека, що дощ або канадський дим зіпсує програму, але обійшлося без дощу й диму. На закритті зійшлося 27 пластунів і пластунок з

Пластуни й батьки виконують пісню "Ніч вже йде".

Орися Бакин перед пластунами на закритті пластового року.

Пластова ватра.

батьками, разом 55 осіб. Було приємно знайомитись з усіма, особливо з новоприбулими з України земляками. Між присутніми була й Діді Бутенко – колишня станична в Сиракузах.

Під час закриття пластуни розважали батьків піснями "Ми діти українські", "Маленькі наші ноги", "Цвіт України і краса", а разом у великому колі всіх учасників закриття – піснею "Ніч вже йде".

Після формальної частини відбулася дружня гостина для всіх учасників закриття, а згодом діти розважалися різними видами спорту. На закінчення цієї пластової зустрічі відбулася ватра, а для багатьох нагода частуватися зефіром. Рік пластової станиці в Сиракузах був успішний, а закінчення року – ще успішніше.

CHECK OUT UNA'S NEW ANNUITY RATES

AND REACH YOUR RETIREMENT GOALS!

NEW
MULTI-YEAR
GUARANTEED
ANNUITY (MYGA)

Rate	Term	2nd Year Rate	3rd Year Rate
4.25%	3-YEAR MYGA	-	-
4.50%*	5 YEAR	4.00%	-
4.75%*	7 YEAR	4.00%	-
5.25%*	9 YEAR	4.50%	4.00%

*FIRST YEAR RATE.

EFFECTIVE 04/03/2023

MINIMUM GUARANTEED RATE 2%.
RATES SUBJECT TO CHANGE.
NOT AVAILABLE IN ALL STATES.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
2200 ROUTE 10, PARSIPPANY, NJ 07054 • WWW.UNAINC.ORG • 800.253.9862

STAND WITH UKRAINE

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Український фестиваль провели в Йонкерсі

Учасники фестивалю в Йонкерсі. (Фото: Oksana Maryniak)

ЙОНКЕРС, Нью-Йорк. – У місті відбувся яскравий і барвистий 36-ий український фестиваль, повідомило Генеральне консульство України в Нью-Йорку і подякувало усім, хто долучився до втілення цього патріотичного і надихаючого свята, а особливо Українській церкві св. Архистратига Михаїла та о. Кирилу за створення святокової атмосфери та радість спілкування з українською громадою Америки та співвітчизниками, представникам влади штату Нью-Йорк, округу Вестчестер і міста Йонкерс за їхню солідарність і підтримку, яку вони надають Україні у боротьбі з рашистським агресором.

Промовляє Генеральний консул України в Нью-Йорку Олексій Голубов.

Українські американські ветерани відзначили День пам'яті

Учасники відзначення Дня пам'яті

Левко Хмельковський

САВТ БАВНД БРУК, Нью-Джерсі. - 29 травня з нагоди Дня пам'яті Митрополит Української православної церкви США й усієї діаспори Антоній відслужив панахиду біля Меморіалу українських американських ветеранів (УАВ). Владиці співслужили оо. Юрій Сівко, Василь Шак, Річард Джендрас, Іван Чопко, Павло Макар, студенти Української православної богословської семінарії св. Софії.

До пам'ятника урочистим маршем прийшла гонорова варта УАВ, у якій були колишній національний командор Матвій Козак, Віліям Шозда, Нік Фартудл, Михайло Кава. Ветеранів очолив командор Михайло Грицак, який виступив з промовою і згадав полеглого в бою за Україну поблизу Іловайська Маркіяна Паславського.

Владика Антоній і Михайло Грицака встановили біля обеліска вінок пам'яті.

Прибуває почесна варта УАВ.

Фундація УВУ передала безпілотник

Під час зустрічі представників ФУВУ і Revived Soldiers Ukraine з українськими військовими-інвалідами без лівих рук та представниками Воєнного фонду Фундації Українського Вільного Університету. Військові Василь з Харківщини та Олександр з Черкаської області перебувають в Америці завдяки американській організації Revived Soldiers Ukraine. Цим солдатам у США мають вставити протези.

У Нью-Йорку 7 червня відбулась товариська зустріч між двома українськими військовими-інвалідами без лівих рук та представниками Воєнного фонду Фундації Українського Вільного Університету. Військові Василь з Харківщини та Олександр з Черкаської області перебувають в Америці завдяки американській організації Revived Soldiers Ukraine. Цим солдатам у США мають вставити протези.

Під час зустрічі – при чаю і каві – обговорено найбільш пекучі потреби розділів ЗСУ, окрім, звичайно, поважної летальної зброї та артилерії, що може надати тільки держава. Вони просили зокрема безпілотники (дрони) та тепловізори. Речники Воєнного фонду ФУВУ передали їм безпілотника, обіцяли дати через кілька днів ще чотири та обмінялися контактами для дальшої допомоги. З боку Revived Soldiers Ukraine була присутня Юля, яка 30 років тому виїхала з Харкова до США. Від ФУВУ були присутні Оля, Алла та Аскольд. Всі учасники заявили, що такі зустрічі є дуже важливими для того, щоб діаспора могла якомога ефективніше допомагати українському війську речами, які вони не отримують від американської держави.

Пресова Референтура ФУВУ

Білоруси отримали подяку

ГАЙЛАНД ПАРК, Нью-Джерсі. – Настоятель Білоруської автокефальної православної церкви Жировицької ікони Божої Матері митрофорний протоєрей Зіновій Жолобак 11 червня представив громаді прапор, який подарувало громаді Братство „Опір Самбір“ на знак подяки за постійну допомогу Україні. (Фото: Дмитро Жолобак)

ПІДТРИМАЙТЕ УКРАЇНУ! ПІДТРИМАЙТЕ СТУДЕНТІВ УКУ!

Фундація УКУ та місцеві комітети Приятелів УКУ запрошують вас взяти участь у добродійних подіях на підтримку Українського Католицького Університету, які відбудуться восени цього року.

САН-ФРАНЦИСКО: ЩОРІЧНИЙ БЕНКЕТ НА ПІДТРИМКУ УКУ

Неділя, 22 жовтня 2023 р.
4 год. дня за місцевим часом

конференційний центр МакКларен
університету Сан-Франциско

Запрошуємо вас взяти участь у цьому надзвичайному добродійному бенкеті на західному побережжі Америки! Він буде справді особливим зібранням митців, високоповажних гостей та друзів УКУ. Підтримайте сміливих і талановитих українських студентів, провівши цей прекрасний осінній день у товаристві прихильників УКУ. Позначте цю дату у своїх календарях!

НЬЮ-ЙОРК: 20-ИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ ОБІД НА ПІДТРИМКУ УКУ

Неділя, 5 листопада 2023 р.
1 год. дня за місцевим часом

Університетський Клуб

Ми є надзвичайно раді запросити вас на наш щорічний обід-бенедіс у місті Нью-Йорку, якому цього року виповнюється 20 років! Ця добродійна подія стала вже доброю традицією відзначення здобутків УКУ, а також нагодою для зустрічі і спілкування прихильників УКУ. У програмі виступатимуть відомі промовці та славні музичні виконавці. Обід-бенедіс – це чудовий спосіб підтримати студентів УКУ. Приєднуйтеся до нас!

ЧИКАГО: 20-ИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ НА ПІДТРИМКУ УКУ

Неділя, 19 листопада 2023 р.
3 год. дня за місцевим часом

бенкетний зал школи Святого Ігнатія

Запрошуємо вас на 20-й ювілейний щорічний добродійний бенкет на підтримку УКУ в місті Чикаго! Ця визначна подія безперечно буде ідеальним поєднанням промов відомих доповідачів, музичних виступів і радісного товариського спілкування друзів УКУ. Зазначте цю дату та заплануйте відзначити з нами два десятиліття підтримки УКУ, його чудових студентів і випускників.

Інформація про квитки буде подана незабаром. Якщо у вас будуть запитання про вищезгадані події або вас цікавить можливість спонсорства, будь-ласка, подзвоніть Любі Галузі, координаторці подій Фундації УКУ, за номером 415.314.1845, або напишіть листа на електронну адресу: lhaluha@ucufoundation.org

НОВИНИ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Новий ректор УКУ

Львів. – В Українському католицькому університеті (УКУ) обрали нового ректора – ним став доктор філософії Тарас Добко, який до цього обіймав посаду першого проректора в університеті. За відповідне рішення проголосували сенатори УКУ на засіданні Сенату 24 червня.

Т. Добко йшов на вибори ректора з програмою під назвою „Університет, який служить“. За його словами, у час повномасштабної війни УКУ покликаний бути пророчим прикладом всього найкращого, чим може бути Україна.

Т. Добко наголосив, що спільнота УКУ покликана виявити лідерство у трьох основних ділянках: зцілення ран війни й відновлення (модернізація) України, просування українського порядку денного у світі та творення духовної християнської пропозиції для людини ХХІ ст.

Як уже повідомляли раніше, о. Богдан Прах очолював УКУ з вересня 2013 року. Відтак, у серпні 2023 року виповнюється 10 років його служіння на посаді ректора. Оскільки законодавство України про освіту передбачає можливість перебування на посаді керівника закладу вищої освіти не більше як два строки (максимум 10 років), та дотримуючись корпоративної культури УКУ, о. Б. Прах

Новий ректор УКУ доктор філософії Тарас Добко

під час березневого засідання Сенату університету повідомив про свій намір залишити посаду ректора УКУ з 1 липня 2023 року. Відтак Сенат УКУ оголосив конкурс на посаду ректора та сформував номінаційний комітет з проведення виборів ректора на чолі з сенатором Андрієм Гундером, президентом Американської торгівельної палати в Україні, колишнім директором філії УКУ в Лондоні.

(Закінчення на стор. 12)

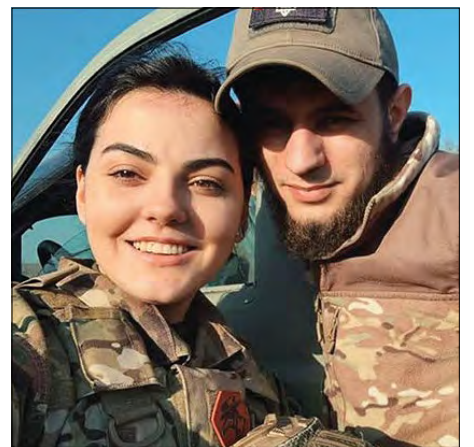
УКУ відкрив фонд на честь Героя

Львів. – Вшановуючи неоціненний внесок загиблого Героя України Дмитра Коцюбайла (псевдо „Да Вінчі“) у збереженні української держави, з ініціативи його нареченої, військовослужбовиці, студентки УКУ Аліни Михайлової, Український католицький університет відкрив іменний стипендіальний фонд на честь Героя.

Стипендію ім. Д. Коцюбайла вручатимуть студентам, які засвідчили своє служіння Україні активною волонтерською діяльністю, зокрема тим, що підтримував своєю працею військових, ветеранів та їхні сім'ї.

Український доброволець, учасник російсько-української війни з 2014 року Д. Коцюбайло загинув 7 березня під Бахмутом. Біля нього розірвалася мінометна міна, один з уламків влучив у шию. Йому було лише 27 років. На початку грудня 2021 року він отримав з рук Президента Володимира Зеленського найвищу державну нагороду – звання Героя України за особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України. Він став першим добровольцем, який прижиттєво отримав таке звання.

А. Михайлова, ініціаторка стипендії, студентка Школи управління УКУ, керівниця медичної служби „Ульф“ механізованого батальйону „Вовки Да Вінчі“ каже: „Ця стипендія для мене, перш за все, про пам'ять. Дмитро прагнув до навчання все своє життя, у різних сферах вдосконалював себе, вчився нового. Він з дитинства розумів важливість освіти. Тому ми з його родиною хочемо цією стипендією дати можливість

Аліна Михайлова та Дмитро Коцюбайло. (Фото: УКУ)

людям отримати якісну, сучасну і таку потрібну освіту в Українському католицькому університеті“.

Скласти пожертву на стипендіальний фонд ім. Д. Коцюбайла можна за посиланням: https://supporting.ucu.edu.ua/en/donate/?order=115.9_endowment_kotsyubailo.

Проректорка УКУ Наталка Климовська сказала: „Ціль університету – зібрати 100 тисяч доларів у сталий фонд, який дозволить генерувати стипендію та покривати витрати на навчання студента чи студентки в університеті щороку“.

10 березня на київському Майдані Незалежності тисячі військових та цивільних прийшли провести в останню путь Д. Коцюбайла. На церемонії прощання були присутні Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний, Міністер оборони Олексій Резніков. Поховали героя на Аскольдовій могилі у Києві.

Відділ інформації УКУ

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК
Федеральна Кредитова Кооператива

**Скористайтесь з Наших Високих
Відсотків!**

**1-річний
сертифікат
5.00%
APY***

*Обслуговуємо членів кредитівки та українську
громаду з 1951 року!!*

*Пропонуємо кредити, депозити та картки Visa
за найкращими відсотковими ставками!*

Toll Free (888) SELF-REL

Email: Info@selfreliancenyc.org

Website: www.selfreliancenyc.org

**APY – річні відсотки нараховуються за умови, що дивіденди залишаються на депозиті до закінчення терміну дії сертифікату. Штраф нараховується за дострокове зняття коштів з депозиту. Мінімальна сума для відкриття сертифікату становить \$500.00. Дані відсотки дійсні з 18 травня 2023 р. та можуть змінитися в будь-який час.*

MAIN OFFICE:

108 Second Ave
New York, NY 10003
Tel: (212) 473-7310
Fax: (212) 473-3251

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: (718) 626-0506
Fax: (718) 626-0458

LINDENHURST:

225 N 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: (631) 867-5990
Fax: (631) 867-5989

UNIONDALE:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: (516) 565-2393
Fax: (516) 565-2097

KERHONKSON:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: (845) 626-2938
Fax: (845) 626-8636

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government. NCUA National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Агатангел Кримський...

(Закінчення зі стор. 6)

Києва. Це був продуманий і глибоко виважений крок. Перспективи розбудови вільної України особливо приваблювали його.

А. Кримський з головою занурюється у творення науки вільної України. Саме він разом з В. Вернадським, М. Василенком у 1918 році стали організаторами Української академії наук. Науковець протягом найважчих перших 10 років був незмінним секретарем УАН. На його плечі лягли організаційні турботи по розбудові академічних інститутів.

Саме академік Кримський вимушено очолював Академію під час частоті зміни її керівників. До того ж він успішно виконував функції директора Інституту української наукової мови ВУАН (з 1921 року), керував історико-філологічним відділом Академії, головував у комісіях зі створення словника живої української мови, з історії української мови, діялектичною комісією, працював професором Київського університету, керував кабінетом ірано-арабської філології.

Залишається лише дивуватися, як він міг встигати охоплювати такий обсяг наукової, організаторської діяльності.

Ще одна сторона багатогранної діяльності академіка А. Кримського, яка особливо вражає – це його вклад в україністику. Сьогодні більшість українських вчених-мовознавців відзначають видатний внесок академіка в опрацюванні норм української орфографії. Він рішуче виступав на користь єдиної української орфографії, з врахуванням, перш за все, мовної практики Наддніпрянської України.

Перу академіка Кримського належать дійсно основоположні праці з української філології, такі як „Українська граматики” (у двох томах), „Древнекиївська говірка”, „Українська мова, звідкіля вона взялася і як розвивалася”, „Нариси з історії української мови”. Саме він очолював комісію з правопису, яка розробила „Найголовніші правила українського правопису” (1919-1920 рр.).

А ще А. Кримський глибоко вивчав історію українського народу, що дало йому можливість переконливо доводити окремішність і тяглість історії українців. Він рішуче виступав про-

Будинок батьків Агатангела Кримського у Звенигородці.

ти, так званої, теорії російських вчених Погодіна-Соболевського, щодо вторинності українського народу і визначальних впливів монголо-татарської навали і переселення вихідців із західної України на Наддніпрянщину. Історик рішуче полемізує з прихильниками таких тверджень, зокрема у праці „Філологія і погодінська гіпотеза”. Саме у відстоюванні прадавності українців, окремішності нашої українського етносу, мови, традицій, він солідаризується з Михайлом Грушевським, хоча в окремих питаннях залишався опонентом його досліджень.

Слід зазначити, що всім своїм життям науковця, організатора науки, викладача, він переконливо доводив, що основною метою його життя є духовне і національне відродження рідного українського народу. Примітно зазначити, що сам Кримський неодноразово писав, що у нього немає ані краплі української крові.

Однак те, що зробив А. Кримський для інтелектуального розвитку і духовного збагачення України ХХ ст. вартує значно вищого поцінування, ніж окремих українців по крові. Його внесок в україністику на сьогодні отримав найвищу оцінку від вдячних нащадків і ніякі епітети не будуть тут перебільшенням.

А ось ще одна грань енциклопедичного таланту видатного вченого, який зводив мости між цивілізаціями і культурами – рідною українською і багатою культурою народів Сходу. Це його етнографічні і діялектичні дослідження малої батьківщини – Звенигородщини, що на Черкащині. Саме в цьому проявляється його багатогранність і несподіваність. Важко співставити такі різні за своїм обсягом проблеми як фундаментальні дослідження арабістики Персії, Індії і раптом автентичку глибокої української провінції.

Саме цей бік багатогранного нау-

кового доробку вченого чи не найменш досліджений. Це цілком зрозуміло, адже підготовлена до друку в 1930 році праця А. Кримського „Звенигородщина. Шевченкова батьківщина з погляду етнографічного та діалектичного” так і не побачила масового читача. Зусиллями палких патріотів вона була збережена і дійшла до нашого часу, побачила світ у 2009 році: „Кримський Аг. Звенигородщина. Шевченкова батьківщина з погляду етнографічного та діалектичного: відтворення з авторського макету 1930 року”. (Автор передмови – А. Чабан. Черкаси. В-во, „Вертикаль”, 2009, 438 стор., наклад 1000 примірників).

Як підкреслює академік А. Кримський, матеріали до даної книги збиралися понад 40 років. Вони узагальнюють етнографічні, лінгвістичні дослідження, опис селянського життя, побут географічного центру України, яким є Звенигородщина. Вражає його скрупульозність до відбору розміщеного в книзі матеріалу, особиста контролі за правильністю викладених записів.

Для А. Кримського видання цієї праці стало даниною шани, як вказував вчений, „рідній моїй Звенигородщині”, яка „залишається для етнографічної і лінгвістичної науки

terra incognita”, саме тому він вирішив „взятися систематично за її студіювання, надто ж позанотовувати те, чому загрожує забуття”.

А. Кримський народився 15 січня 1871 року у Володимирі-Волинському, на Волині. Родина його походить із старовинного татарського роду, який проживав у Бахчисараї. Обставини змусили предків академіка перебратися до Білорусі, а батьків, незадовго до народження сина, – до Володимир-Волинського.

Однак через декілька місяців сім'я переїздить до Звенигородки. Ця зміна місця проживання була для родини досить знаковою. Юхим Кримський-старший за видання підручника з географії для двокласних шкіл отримав солідний гонорар, що дозволило йому побудувати будинок у Звенигородці, де пройшли дитячі роки майбутнього академіка. А. Кримський розпочав своє пізнання світу у Звенигородському реальному училищі. Сюди неодноразово він повертався у 1920-1930-их роках. Саме у Звенигородці А. Кримського заарештували 20 липня 1941 року за звинуваченням в антирадянській націоналістичній діяльності.

Видання запропонованої праці дало змогу вченим, викладачам, дослідникам традицій, побуту, звичаїв українського народу доторкнутися до особливого пласту національної культури регіону, який дав світу Тараса Шевченка. І те, що це зробив А. Кримський, визначний ерудит, вчений світового рівня, людина всеохоплюючих знань, робить це видання особливо значущим.

Таким залишиться у віках А. Кримський, який вважав найголовнішим кредо свого життя: „Я зрозумів, що мушу бути українофілом – це я зрозумів цілком свідомо”. На думку дослідників, люди такого масштабу, як А. Кримський, – рідкісне явище в історії людства. І не випадково, Генеральна асамблея ЮНЕСКО внесла ім'я А. Кримського до переліку видатних діячів світу.

Анатолій Чабан, доктор історичних наук, професор

Новий ректор УКУ

(Закінчення зі стор. 10)

24 червня під час чергового засідання Сенату УКУ відбулося представлення програми кандидата, сесія запитань-відповідей та обговорення, а відтак – таємне голосування, підсумком якого стало обрання ректором УКУ д-ра Т. Добко.

Глава і отець Української греко-католицької церкви Святослав, який є Великим канцлером УКУ, подякував о. Б. Прахові за 10 років відданого служіння та тісної співпраці.

Президент УКУ, Митрополит Філадельфійський Борис Гудзяк подякував о. Б. Праху за його служіння.

Т. Добко має понад 20 років досвіду роботи у сфері вищої освіти. Поряд з операційним управлінням університетом у своїй професійній діяльності займався просуванням університетської автономії, розвитком академічної культури, розбудовою систем забезпечення і покращення якості освіти, розробкою планів стратегічного розвитку університету, налагодженням культури цілісного людського розвитку студентів, виклада-

чів і працівників.

Викладає в УКУ з 1998 року, а з 2008 року є першим проректором УКУ.

Т. Добко народився 2 червня 1971 року у Львові. У 2003 році здобув ступінь доктора філософії з відзнакою в Міжнародній академії філософії у князівстві Ліхтенштейн. У 2011 році пройшов нострифікацію на ступінь кандидата філософських наук зі спеціальності „Етика” в Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка.

Викладав курси з філософії у Львівському національному університеті ім. Івана Франка, Центрі розвитку магістерських і докторантських програм, Василянському інституті філософсько-богословських студій ім. Митрополита Йосифа В. Рутського; Вищому інституту філософсько-богословських студій ім. Миколи Чарнецького; Інституті богослов'я, філософії і культури „Сулхан Сава Орбеліані”, Тбілісі, Грузія.

Тричі проходив наукове стажування в Інституті європейських досліджень Нановіка, Університет Нотр-Дам, США.

Відділ інформації УКУ

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки, тканина до вишивання, рушники, коралі, пояси, кераміка, різьба

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: 212-473-3550

DNIPRO LLC.

Туристичні послуги: авіаквитки в Україну та інші країни • Пересилка пакунків, автомобілів та контейнерів в Україну та інші країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки

ROSELLE, NJ

645 W 1st Ave.

Tel.: 908-241-2190

888-336-4776

CLIFTON, NJ

565 Clifton Ave.

Tel.: 973-916-1543

PHILADELPHIA, PA

1916 Welsh Rd., Unit 3

Tel.: 215-969-4986

215-728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ

Позбавтесь хвилювання при оплаті за коледж, коли федеральної допомоги недостатньо

ОНЛАЙН І ПРОСТО

Знайдіть і порівняйте тарифи,
умови та графік платежів всього за
2 хвилини

БЕЗ КОМІСІЇ

Без комісії за заявку, схвалення чи
виплату

ГНУЧКІСТЬ

Виберіть один із 4 варіантів
погашення та надзвичайно гнучких
умов

Скануйте QR
для пошуку
студенської
позики

Скануйте QR
для отримання
додаткової
інформації

або зайдіть:

sumafcu.org/student-loans

Є питання? Зателефонуйте нам або надішліть SMS 914.220.4900
чи надішліть нам електронний лист на адресу memberservice@sumafcu.org

Main Office:
125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701
P: 914.220.4900
F: 914.220.4090

Spring Valley, NY branch:
16 Twin Ave.
Spring Valley, NY 10977
P: 845.356.0087
F: 845.356.5335

Stamford, CT branch:
39 Clovelly Rd.
Stamford, CT 06902
P: 203.969.0498
F: 203.316.8246

New Haven, CT branch:
555 George St.
New Haven, CT 06511
P: 203.785.8805
F: 203.785.8677

www.sumafcu.org

НОВІ ВИДАННЯ

Вийшла книжка про Івана Піддубного

Світогор Лелеко

КИЇВ. – У Національному музеї літератури України 8 червня відбулась презентація художньо-документального видання про неперевершеного, легендарного українського богатира, шестиразового чемпіона світу з боротьби Івана Піддубного „Піддубний. Перемоги й непростона любов до України“. Цю книгу написав відомий український письменник і журналіст Валентин Собчук у співаторстві з Сергієм Смаглюком, нащадком родовету Піддубних.

На зустріч із авторами завітали ліцеїсти Київського військового ліцею ім. Івана Богуня. Захід пройшов за програмою літературно-мистецьких зустрічей „Я українець і маю розум переможця“, започаткованих викладачем ліцею, письменником Сергієм Мартинюком, який брав

участь в битві за Ірпінь із 24 лютого 2022 року. На захист рідної землі С. Мартинюк із позивним „Письменник“ став із власною мисливською зброєю.

І. Піддубний – уродженець Черкащини, нащадок козацького роду, жив в Росії, але завжди відстоював своє українське походження і всі свої перемоги присвячував Україні. За 40 років він не програв жодного турніру. Його називали „Чемпіон чемпіонів“. У 76 років він міг легко зігнути підкову та заплести з двох цвяхів кіску. Його життєвий шлях сповнений боротьби не тільки на спортивній арені, а є прикладом відстоювання свого національного коріння.

Книга – один із кроків до повернення вкраденої історії України та продовження творення її новітніх сторінок.

З вітальним словом до присутніх

Учасники презентації у Національному музеї літератури України.

звернувся письменник Роман Кухарук, який привітав авторів з новою книгою і ліцеїстам побажав гарно навчатися і завжди любити рідну Україну.

Також для ліцеїстів екскурсію музеєм провела заступниця гене-

рального директора Національного музею літератури України Раїса Сеннікова. Ліцеїсти оглянули виставки „Києве мій, диво моє з очима сонця і місяця“, „Київ – моє надхнення“ й взяли участь у поетичному марафоні „Наші музи не мовчать!“

Зустріч з письменницею-волонтеркою

Письменниця Людмила Охріменко на зустрічі з читачами в Черкаській центральній міській бібліотеці ім. Лесі Українки. (Фото: Олександр Костирко)

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – В центральній міській бібліотеці ім. Лесі Українки 13 червня відбулася зустріч з письменницею-волонтеркою Людмилою Охріменко. Авторка презентувала свої три книги на воєнну тематику: „Пригоди мухи в окопі на окупованій території“, збірку „Волонтерські історії“ і роман „Оскар“. Представила гостю літературної зустрічі Наталія Громова, завідувачка відділу обслуговування бібліотеки.

З 2014 року Л. Охріменко їздила з гуманітарними місіями у Луганську та Донецьку області задля допомоги добровольчим формуванням і підрозділам ЗСУ. Письменниця ознайомила присутніх зі своїми романами, згадала особисту історію – на волон-

терську діяльність письменницю благословив свекор, віддавши молодому хлопцю-військовому свої чоботи на цегейці, взамін його, не по сезону, легких. Авторка також розповіла історію написання роману „Оскар“, який в 2021 році отримав спеціальну відзнаку за найкращий роман на воєнну тематику Міжнародного літературного конкурсу „Коронація слова“.

У книзі йдеться про долю українського офіцера-спецпризначенця, який на початку 2015 року потрапив у полон до російських окупантів. Він мріє про втечу з першого дня неволі і робить усе для того, щоб здійснити задумане.

На зустрічі письменниця провела автограф-сесію, відповіла на численні запитання читачів.

Пісні з села Острів

Презентація книги Євдокії та Мирослава Радишів в Косівській центральній міській бібліотеці. В центрі Аделя Григорук і Мирослав Радиш. (Фото: Марія Порох)

Марія Порох

КОСІВ, Івано-Франківська область. – Клуб інтелігенції ім. І. Пелипейка, який об'єднав небайдужих до Гуцульщини і України, своїх коренів і своєї історії, до краєзнавства, літератури, виховання молоді людей, в останню середу кожного місяця збирається на засідання, щоб обговорити пам'ятні події, презентувати книжки, зустрітися з цікавими гостями.

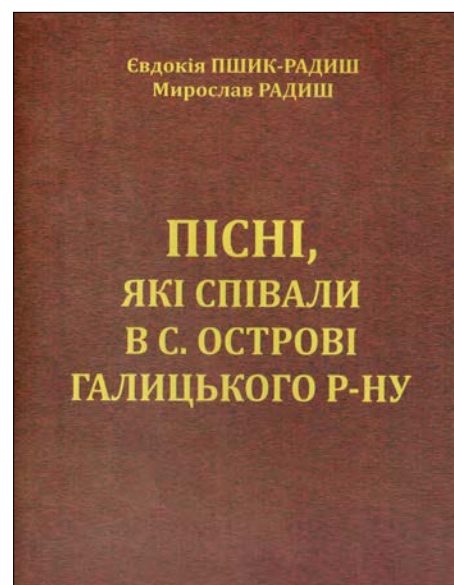
Цього року це – зустрічі з талано-

витими родинами Косівщини, які принесли славу своєму краю в мистецтві, культурі, літературі.

31 травня в світлицю Косівської центральної міської бібліотеки на чергове засідання клубу запрошена родина Богдан та Євдокія Радиші, які презентували упорядковану ними книжку „Пісні, які співали в с. Острові Галицького району“.

Ведуча заходу Аделя Григорук нагадала присутнім, що співупорядник цього видання Мирослав Радиш народився в родині Радишів. Батько Богдан – знаний поет, член Національної спілки письменників України, автор понад 30 книг, має фах художника декоративного мистецтва, багато років викладав композицію у Косівському училищі. Мати Євдокія – викладачка математики. Мирослав – викладач композиції у Косівському інституті, лауреат мистецьких премій.

Презентуючи книгу, що вийшла в косівському видавництві „Писаний камінь“, А. Григорук детально зупинялася на тематиці пісень, демонструвала фотографії, що ввійшли в збірку, щоб донести присутнім не

Шановні!

Якщо ви бажаєте привітати Родину в Україні чи друзів, з будь-якою подією їхнього життя (з Днем народження, Днем ангела чи святами), чудовим шоколадним подарунком Львівської фірми „Світоч“, а також букетом квітів та шампанським, оперний співак завітає до ваших рідних з подарунком і продекламує ваше привітання зі співом „Многії Літа“. Просимо надіслати текст привітання, адрес і номер телефону в Україні, а також ваш номер телефону на **646-335-5279**, до представника фірми, п. Богдана.

(Закінчення на стор. 15)

НОВИНИ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ

Бен Годжес прочитав лекцію для студентів Острозької академії

Соломія Костенкова

5 червня в Національному університеті „Острозька академія“ відбулася лекція „Поточна ситуація, стратегічні підходи до подолання російської агресії та перспективи завершення війни“ Бена Годжеса, генерал-лейтенанта армії США у відставці, старшого радника організації „Права людини понад усе“.

Вів зустріч доктор психологічних наук, професор, помічник ректора з міжнародного співробітництва Едуард Балашов.

Ректор Острозької Академії, доктор психологічних наук, професор Ігор Пасічник сказав: „Щиросердечно вітаємо Бена Годжеса зі стін найстарішого й водночас наймолодшого навчального закладу України – Острозької академії. Це велика честь сьогодні приймати Вас у нашому університеті, а також слухати Вашу лекцію. Бен Годжес є справжньою військовою легендою армії Сполучених Штатів Америки. Бажаємо Вам успіхів у першій лекції і сподіваємося, що незабаром зможемо зустрітись в очному форматі“.

Бен Годжес в лекції заявив: „Повномасштабне вторгнення Росії в Україну певною мірою спричинене нерішучістю та недостатньою реакцією країн Заходу і США на агресію Росії в Грузії, Сирії, анексію Криму й початок конфлікту на Донбасі.“

Багато хто говорить, що я занадто оптимістично оцінюю ситуацію з війною в Україні. Однак впевнений, що Україна обов'язково переможе. Є дві складові, які сприяють цьому, – воля українського народу й логістика. Ви захищаєте вашу країну, дім. Українці об'єднані заради спільної ідеї. Росіяни не мають мотивації, бо вони не на своїй території; не впевнені в цінності, меті вторгнення. Українське державне керівництво, зокрема Президент Володимир Зеленський і випускник Острозької академії, головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний роблять неймовірну роботу. Я вражений швидкістю, із якою українські військові освоюють нові технології і зброю. Завдяки цьому українські війська мають можливості знищити російську логістику, водночас покращуючи свою у співпраці з союзниками.

Україна буде в НАТО. Я вже чую багато оптимістичних думок про цю можливість, однак цей шлях не буде швидким. Чи можна знайти альтернативу членству в НАТО для України чи приймати її до альянсу? Мабуть,

Студенти Острозької академії слухають лекцію Бена Годжеса.

це питання, яке будуть найбільше обговорювати на саміті НАТО у Вільнюсі. Важливо не допустити ту ж помилку, що зробили на Букарештському саміті й дати чіткий сигнал Україні“.

Директорка Навчально-наукового інституту міжнародних відносин та національної безпеки Ольга Балацька зазначила: „Острозька академія – це перший заклад в Україні, де Бен Годжес прочитав таку лекцію. Надзвичайно цінно, що він зацікавився нашим університетом і проведенням освітніх заходів для академічної спільноти. Саме освітні інституції є одним із фронтів для подолання російської збройної агресії. Сьогодні був перший захід у рамках нашої співпраці. Із нетерпінням очікуємо наступних зустрічей. Дякуємо Бену Годжесу за таку цікаву й насичену лекцію“.

Наприкінці зустрічі Бен Годжес наголосив, що захоплюється українськими закладами освіти, зокрема університетами, які продовжують готувати молодь, яка в майбутньому буде відбудовувати Україну навіть в умовах війни. Він зазначив, що вражений навичками студентів Острозької академії, зокрема високим рівнем володіння англійської мови, їхньою обізнаністю в міжнародній політичній ситуації, глибиною та аналітичністю поставлених запитань.

Враженнями від зустрічі поділилися студенти Іван Василюк, Софія Дячук.

Лекція стала першою з циклу лекцій, які Бен Годжес читатиме для студентів Острозької академії.

Фредерік Бенджамін („Бен“) Годжес III – випускник Військової академії США 1980 року, служив

командиром взводу і командиром роти в Німеччині. Закінчив Школу вищих військових студій у 1993 році, став ад'ютантом Верховного головнокомандувача Об'єднаних збройних сил НАТО в Європі. У 1997 році він став командиром батальйону повітряно-десантної дивізії, служив в Об'єднаному навчальному центрі бойової готовності у Форт-Полку,

командував бригадою у 2002 році, у грудні 2010 року став директором Пакистансько-афганської координаційної групи при Об'єднаному штабі, а в листопаді 2012 року прийняв командування Сухопутними військами НАТО. У листопаді 2014 року Годжес став командувачем Сухопутних військ США в Європі до 2018 року.

Оцифровано журнал „Кооперативна думка“

Назар Мартинюк

На сайті Інституту досліджень української діаспори ім. професора Любомира Винара Національного університету „Острозька академія“ доступний для читання журнал „Кооперативна думка“. Періодичне видання було оцифровано в межах проекту Інституту в партнерстві з Українською федеральною кредитною спілкою з Рочестера та Бібліотекою української діаспори ім. Джона Маккейна (Дніпро). Грантову підтримку для виконання проекту надала родина Тамари і Володимира Денисенків із Рочестера.

У 2023 році Українська федеральна кредитна спілка відзначає своє 70-ліття. За роки існування вона була надійною опорою для багатьох українців США, а також творцем і невід'ємною частиною українського життя. „Кооперативна думка“ – друкований орган кредитівки. Часопис виходить із моменту заснування спілки і до сьогодні, тому є цінним джерелом до вивчення її історії.

Його перша назва – „Інформативний листок Української Кооперативної Кредитової Спілки в Рочестері“.

Журнал друкується українською і англійською мовами, що робить його доступнішим для широкої аудиторії.

Українці Рочестера багато років співпрацюють з Острозькою академією та його Інститутом досліджень української діаспори. Член спілки, великий патріот України та книголюб св. п. проф. Володимир (Мірко) Пилишенко подарував Інституту частину своєї книжкової колекції. Багаторічна членкиня та очільниця УФКС Тамара Денисенко разом із колегами підтримують студентів університету, сприяють розвиткові наукової та освітньої співпраці з Назарет-коледжем Рочестера.

На сайті представлено перші 215 випусків видання, номер 216 і наступні доступні на сайті УФКС.

Посилання для перегляду журналу на сайті Інституту: <https://idud.ua.edu.ua/nasha-diynalnist/kooperativna-dumka/>

Пісні з села Острів

(Закінчення зі стор. 14)

тільки історію, але й голос цього села, який не загубиться завдяки упорядникам видання, хоча село, на жаль, уже майже зникло з мапи України.

На увагу вартувала кожна пісня, яку співали колись у мальовничому селі Острові, де народилася Євдокія Пішик-Радиш як розкинуте у 10-ти кілометрах від Дністра. Там повноцінно вирувало життя, працювала

хата-читальня, драматичний гурток, дитячий садок, товариство „Сокіл“, молодіжний хор, що співав пісні, які пам'ятає старше покоління, до якого належить Є. Радиш. Поставою та стилем одягу вражають жителі села, зображені на фотографіях, що доповнюють цю збірку.

Розповідь А. Григорук перепліталася із виступами народного колективу „Осіннє золото“ під керівництвом Зоряни Романів, у виконанні якого мелодійно звучали пісні з цього видання. Ведуча також прочитала щемливу поезію Б. Радиша „Неперс-

пективне село“, яка завершує збірку і яка викликала у слухачів глибоке зворушення.

Наприкінці виступив М. Радиш, який подякував А. Григорук за висо-

ку майстерність представлення пісенного збірника, колективу „Осіннє золото“ за виконання пісень із упорядкованої ним із мамою книжки.

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страхування Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

Tel.: 908-872-2192
email: stankouna2@gmail.com

МАРІЯ ДРИЧ
Ліцензований Продавець
Страхування Життя
MARIA DRICH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Tel.: 973-292-9800 ext. 3035
e-mail: mdrich@unainc.org

Святкували День Конституції України

КИЇВ. – 28 червня з нагоди 27-ої річниці прийняття Конституції України Президент Володимир Зеленський взяв участь у пленарному засіданні Верховної Ради з нагоди свят і вшанував пам'ять автора першої української Конституції гетьмана Пилипа Орлика. Зокрема, від Глави держави встановлено кошик квітів до пам'ятника гетьману на перетині вулиць Липської та Пилипа Орлика в Києві. У Конституції Пилипа Орлика було передбачено створення першої в Європі моделі вільної, незалежної держави, заснованої на природному праві народу на свободу і самовизначення. У документі визначено поняття вільного народу, основи демократії та правосуддя, а також антикорупційні та соціальні засади.

Офіційне інтернет-представництво Президента України

Квіти до пам'ятника гетьману Пилипу Орлику від Президента України. (Фото: Офіційне інтернет-представництво Президента України)

„Час минулий...“

(Закінчення зі стор. 4)

– це ж одно, це характер раси й його прояви. Це одність акції української раси. Все, що було, все є недалеко від сучасності, і в житті окремої людини, і в житті раси.

Не берім справи цивілізаційних догідностей як чогось важливого. Душа раси не змінилася. Пізнавати свою історію – це просто пізнавати всі сили своєї раси. Раса з погляду історика – це ж передусім сума здібностей і відчужень українців у віках. Всі можливі засоби українського життя, що досі дала українська раса, треба зберегти. Були доби, коли розвивалася та чи інша прикмета українського характеру і зв'язані нею групи українців, але завжди то був той самий, що й нині, український характер. Українська історія – це не те, що перейшло, що проминуло, це така ж сучасність і така ж майбутність, як те, що ми робимо нині...“

Московська імперія, це хиже зборисько номад, своєю безсенсовною експансивністю за майже чотириста літ злочинного визискування України розірвала нашу національну пам'ять, засмітила, замулила джерела, звідки походить універсальне надчасове триєдине українське світобачення і світовідчуження. Минуле потемніло і відступило, мовби й не було його. Не обтяжена моральним обов'язком знати і шанувати давнину, мисляча, сказати б – легкодумна, українська верства вхопилася за ідеї „прогресу“. В цей спосіб, каже Ю. Липа, затратилася „духовна великість України і її цінність для світу“.

А все ж, всупереч усім лихам, залишилося те, що не може не викликати подиву. Цілі сторіччя азійських набігів, чотириста літ бездержавності, нескінченні наруги Москви над українською мовою і культурою, методичне винищення пасіонарних українців, бузувірські спроби масовими голодоморами змінити і спотворити українську етногенезу – а Україна й сьогодні, мовби на позачасовій висоті, залишається недосяжною для

смертельного історичного ворога.

На жаль, так само „невмирущою“ є наша проблема провідництва. Це теж велика загадка. Спочатку князювання Ярослава Мудрого не дало відповідно мудрої державницької тягlosti і, як журиться автор „Повісти временних літ“, „...посіяв диявол незгоду серед братів-Ярославичів“.

Згодом, у славні часи Козаччини, український народ, як це читаємо у Володимира Антоновича, не виробив „ані ґрунтовної цивілізації, ані міцної власної дисципліни, бо ті, що стояли на чолі його, мали в собі недостатній запас культури“.

Ще згодом – трагедія Української Народної Республіки, бо, як свідчив Михайло Грушевський, в Центральній Раді опинилося багато людей, байдужих до долі України.

Й ось тепер, ці тридцять два роки відновленої у 91-му державної незалежності, – та сама тяжка проблема провідництва. Є демократичний устрій, є партії, є політичний прошарок, є обрана більшістю голосів влада, а між народом і державою – прірва.

Сьогоднішня війна є, швидше за все, останнім шансом з'єднати український „тулуб“ з українською „головою“ і українським „серцем“. Хто це здатен здійснити?

У „Дусі нашої давнини“ писав Дмитро Донцов, що „націю має репрезентувати не трудова інтелігенція, не класа хліборобів, не монопартія, лише окрема верства „луччих“ людей“.

Що це означає – „луччі“, тобто найкращі? Відповідь дуже проста і водночас неймовірно тяжка для практичного здійснення: це провідники народу, котрі своєю мудрістю, волею і любов'ю здатні поєднати земне і небесне, часове і вічне.

Тільки де їх взяти, тих „луччих“? І чому „луччі“, потрапляючи у владу, псуються і стають гіршими? А ті справді найкращі, найчесніші, найсправедливіші, наймудріші, котрим владарювання над іншими людьми осоружне, чому не мають вирішального впливу на суспільство і його долю?

Снага, напоєна любов'ю

(Закінчення зі стор. 7)

У 2012 році на Річних нарадах Світової федерації українських жіночих організацій її було обрано головою СФУЖО, було налагоджено тісний контакт з Національною радою жінок України, змістовні наради відбулись у Києві, Львові, Стокгольмі та Парижі за участю численних представниць СФУЖО – членкинь і гостей. О. Сушко була учасницею всіх річних сесій Комісії ООН зі статусу жінок в Нью-Йорку.

СФУЖО стала головним організатором у співпраці з СКУ та Постійним представництвом України при ООН ювілейного святкування 27 березня 2014 року в ООН у Нью-Йорку 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка. Голова СФУЖО О. Сушко мала честь виголосити святкове слово у присутності Проводу ООН та членів дипломатичних представництв із усього світу.

1986 року О. Сушко отримала нагороду за громадську службу від Ради багатокультурності міста Гамільтону та околиць, 1988-го – „Convention Ambassador“ від мерії Гамільтону, 1990 р. – за добровільчу службу „Volunteer Service Award“ від Міністерства з питань громадянства провінції Онтаріо, 2001-го – від Конгресу українців Канади. Українська православна церква в Канаді

1991 року вручила О. Сушко Відзнаку Митрополита, а КУК 1995-го – Шевченківську медаль.

Указом Президента України від 2007 р. О. Сушко нагороджена орденом княгині Ольги. 2010 року їй вручили Орден Канади – одну з найвищих цивільних нагород країни, що засвідчує видатні досягнення всього життя, відданість громаді та служіння нації. Тож на покликання уряду Канади О. Сушко сьогодні виконує обов'язки очільниці церемонії

2013 року О. Сушко удостоєна Ювілейної державної медалі королеви Єлизавети II. 2014 року названа однією з 25 „Жінок впливу“ в Північній Америці за „Women of Influence Inc.“. З нагоди 70-ліття СФУЖО О. Сушко нагороджена відзнакою СФУЖО „Берегиня українського роду“.

Світ любові О. Сушко – це український світ, чиї подвижники й подвижники щомиті присвячують кожен крок, кожне слово, кожную справу Україні, допомозі захисникам і захисницям рідної землі в їхній жертволюбній боротьбі проти російських окупантів.

Валентина Шемчук,

культурно-освітня референтка 64-го відділу Округу Нью-Йорк Союзу українців Америки

Д-р Марта Кічоровська Кебало,
головна представниця СФУЖО до ООН

Яке легальне майбутнє...

(Закінчення зі стор. 5)

Скептично ставляться до українських переселенців у США і окремі законодавці, зауважуючи що підтримують Україну, але враховують і власну міграційну кризу, в якій перебуває Америка.

„Ви знайдете багато місць у Європі, де ринок праці потребує робочої сили. Я думаю, що варто почати із цих країн. Тому що ми маємо серйозні міграційні проблеми в США. Їхнє вирішення не є ефективним. Я не проти того, щоб українці також приїжджали сюди, до США. Я думаю, що вони хороші люди, мають намір дотримуватися закону, і я думаю, що вони можуть стати хорошими громадянами. Але я також сподіваюся, що вони зможуть повернутись на батьківщину, де вони будуть потрібні для процесу відновлення. І повернутись буде значно легше з Європи, ніж зі Сполучених Штатів“, – розповідає конгресмен-республіканець Річ Маккормік.

Водночас процес потрапляння українців у США останнім часом значно ускладнився. Якщо після лютого

2022 року приймали буквально всіх, то за останні півтора року американський уряд зіштовхнувся зі зловживаннями та посилив процедури перевірок.

„Як і в кожній іншій програмі, завжди були зловживання, як з боку спонзорів, так і з боку бенефіціарів. Тому міграційна служба, а також прикордонна служба, набагато прискіпливіше зараз дивляться на те, хто подає документи, хто сюди в'їжджає. Особливо, чи кваліфікуються ті українці, які не перебували фізично в США. Окрема увага приділяється неповнолітнім дітям, які приїжджають без супроводу батьків, – розповідає І. Мазур. – Тобто зараз, на кордоні, особливо в американському прикордонному пункті в Європі, деякі українці мають надзвичайно прискіпливі співбесіди. Їх питають, куди вони їдуть? Для чого вони їдуть? Хто їх спонзорує? Де вони були на початку війни, і так далі. У порівнянні з тим, як це відбувалося рік тому, зараз правила значно суворіші“.

Наразі юридичне майбутнє українців, які прибули у США після повномасштабного вторгнення, залишається невизначеним, підсумувала юристка.

Фірташ хоче...

(Закінчення зі стор. 2)

Міністерство юстиції Австрії повідомило суд, що Фірташ не акредитований належним чином при UNIDO і не має відповідної акредитаційної картки від австрійського Міністерства закордонних справ. Таким чином, уряд у Відні не вважає Фірташа особою, на яку поширюються привілеї дипломата, включно з правовим імунітетом.

Суди попередніх інстанцій не визнали дипломатичного імунітету

Д. Фірташа. Однак рішенням від 14 червня Вищий земельний суд Відня у кримінальних справах повернув справу на розгляд у першій інстанції, зобов'язавши суд дати самостійну правову оцінку, незалежно від позиції Міністерства юстиції Австрії, в тому, чи визнавати дипломатичний імунітет Фірташа.

Таким чином, якщо суд визнає українця дипломатом з усіма відповідними привілеями, розгляд справи про його екстрадицію буде призупинено, доки діятиме дипломатичний мандат.

Укрінформ

СПОМИН

Герой України із позивним „Румун“

Олександр Гаврош

Роман Русник став першим полеглим Героєм України із 15-го окремого гірсько-штурмового батальйону, що дислокується в Ужгороді. Загинув він на початку війни – 9 березня 2022 року під Кремінною на Луганщині. Про старшого лейтенанта, який командував ротою вогневої підтримки Ужгородського батальйону, ми поспілкувалися з тими, хто його добре знав.

Мати, Марія Русник, завідує дитячим садочком у Волосянці, півторастисячному гірському селі за 12 кілометрів від Ужоцького перевалу. 52-річна жінка розповідає, що попри успішне навчання в школі та в Мукачівському педучилищі, чомусь її завжди тягнуло до військової форми. В юності навіть думала вступати до воєнізованих формувань. Пропонували їй працювати у дитячій кімнаті міліції Великоберезнянського району, однак мати не пустила. Тож пішла на роботу в садочок. Спочатку в рідному селі Луг, що був присілком Волосянки, а далі вже у центрі. Довгий час працювала вихователькою, а останні двадцять років – завідувачкою. У селі – це помітна посада, бо крім школи, церкви, клубу та спочилого у Бозі радянського радіозаводу, тут більше нічого особливого нема.

Роман народився 29 липня 1998 року і був другою дитиною у звичайній сільській сім'ї. Батько Василь працював на залізниці. Старша донька Марина росла спокійною і розважливою дівчинкою, натомість хлопчина й миті не міг всидіти без руху. Всюди його було повно. Ходив на шахи та бальні танці, грав на акордеоні. Коли надовго затихав на місці, мати шукала градусник, чи Роман, бува, не захворів.

А здоров'я в нього було слабеньке. Мав проблеми з диханням, через що уже в три роки йому виписали інглятор. І лише дивовижне терпіння матері та неймовірні зусилля – щорічні лікування в спеціалізованих реабілітаційних центрах, поїздки на море дали настільки позитивний результат, що Романа в 11 років визнали здоровим. А доти його навіть не допускали до уроків фізкультури. Лікарі дивувалися такому одужанню від астми і закликали хлопця не забути подякувати матері після того, як отримає першу зарплату.

Між сином і мамою існував особливий емоційний зв'язок, який тримався до останнього дня. Ще восьмого березня 2022 року Роман знайшов час подзвонити неньці і привітати з міжнародним „бабським днем“, як він гумористично висловився. Мати розповіла, що в садочку поселяє переселенців з Бучі. Це була їхня остання розмова.

З малих років Роман мав зброєю, грався у війну, бігав із пістолетами. Однак проблеми зі здоров'ям унеможливлювали будь-яку військову службу. Після одужання дорога до здійснення юнацьких мрій стала відкритою. Вчився Роман добре, тому без труднощів у 2013 році вступив до Мукачівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені героїв Красного поля. А в 2015 році вже розпочав навчання у

Національній академії суходутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, хоча конкурс там був неймовірно високий. Треба було скласти шість іспитів, а головне – пройти сувору медкомісію. Всі випробування Роман Русник здолав успішно і навчався з великим завзяттям. До речі, мама під час вступної сесії знаходилася у Львові, хоча батьків не допускали до казарм абітурієнтів. Однак вона мусила бачити свою дитину бодай через огорожу.

Ще перед вступом на військову спеціальність Марія Станківна радила синові подумати про інститут пожежників у Львові чи академію внутрішніх справ, однак той відповів традиційно з гумором: „Мамо, як хочеш, то вступай! Збудеться твоя дівоча мрія“.

Він був народжений для військової справи. „Суходутку“ закінчив із червоною медаллю, а за рейтингом був десятим серед сотні випускників. Мав право вибору місця служби, тож обрав 15 Ужгородський окремий гірсько-штурмовий батальйон, що входить до 128-ї Закарпатської бригади. Службу розпочав командиром взводу другої роти.

Настільки переймався військовою справою, що навіть відпустку проводив в Ужгороді в пункті постійної дислокації батальйону, навідуючись на Березнянщину лише час від часу. Мама, ясна річ, нарікала, але Роман пояснював: „Не можна солдатів залишати без уваги, бо вони одразу відчують слабину в дисципліні“. Та й у батьківській хаті у Лузі він не забував про власний гарт, здійснюючи ранкові пробіжки із бронежилетом. „Мало тобі того заліза в армії, ще й вдома його на собі тягаєш?“ – дивувалися батьки.

Перше бойове хрещення молодий лейтенант отримав у 2019 році, коли їхній батальйон поїхав у зону АТО на Донеччині біля Волновахи. За дев'ять місяців Роман Русник зарекомендував себе якнайкраще, виявляв ініціативу, сміливість, ґрунтовні знання військової справи.

Тут під його командуванням служив солдат Микита Кравченко, який лише на рік був молодший за Романа. Розповідає, що в командира був позивний „Румун“, бо зазвичай говорив українською, але коли квапився, то переходив на закарпатський діалект, який не всі розуміли, бо в батальйоні було чимало вихідців із різних областей.

До речі, як свідчить підполковник Віктор Гресь, який у той час очолював Великоберезнянський військкомат, Роман Русник завжди намагався підібрати у свій підрозділ земляків, яких часто сам агітував до служби в армії.

На другу ротацію в АТО у 2021 році Роман Русник вже поїхав командиром роти вогневої підтримки, на яку накладаються особливі завдання. За чотири місяці перебування на гарячій ділянці на Луганщині нижче Сіверодонецька, було ліквідовано до півсотні „сепарів“. Звідти ужгородський підрозділ на кілька місяців перекинули до Маріуполя, біля Широкина та Водяного. М. Кравченко розповідає, що вже наприкінці 2021 року було помітно, що росіяни готу-

ються до чогось серйозного. На позиціях, де розташовувався наш один батальйон, з іншого боку займала таку ж ділянку ціла російська бригада.

Роман постійно вчив своїх бійців стріляти з усіх видів зброї. Ті, іноді заперечували, бо мали свою конкретну спеціальність „кулеметник“ чи „гранатометник“, але він наполягав на володінні всім, що може пригодитися в бою. В.Гресь відзначає, що Русник був новим типом командира – молодим, сучасним, зорієнтованим на останні технічні новинки. Наприклад, один із перших використовував дрони. Навіть зовнішньо вирізнявся козацьким оселедцем, що було не просто даниною моди. М. Кравченко каже, що командир був підкований в теоретичних питаннях української ідеології і міг напам'ять цитувати Степана Бандеру.

Із ротації батальйон повернувся до Ужгорода 19 грудня 2021 року. На місці постійної дислокації мали пробути півроку. Роман Русник зняв квартиру, планував особисте життя. Адже на той час уже мав тривалі стосунки з медиком їхньої роти Діаною, з якою разом служили.

Однак 19 лютого військову частину підняли по тривозі і направили на Схід. М.Кравченко вдалося в поїзді побачитися зі старшим лейтенантом, який їхав в одному вагоні з комбатом. З Р. Русником колишній підлеглий залишався у дружніх стосунках, хоча служили вони вже у різних ротах.

– Що нас чекає? – поцікавився по старій дружбі.

– Будемо мочити русню! – без тіні сумніву посміхнувся старший лейтенант. Він завжди випромінював оптимізм і впевненість. Внутрішня сила та гумор були його невід'ємними рисами.

Ешелон з ужгородцями прибув на Харківщину в ніч початку повномасштабної війни. Лиш встигли розвантажитись, як почалося бомбардування станції. Батальйон одразу було розділено на кілька частин.

Востаннє водій-механік БМП Микита Кравченко бачив колишнього командира 24 лютого біля Сватового на Луганщині, куди привіз свого нового ротного.

– Ромо, це ж справжня війна! – вигукнув, шокований від побаченого за день.

– Так ми ж до цього вісім років готувались, – незворушно відреагував Русник.

– А мені залишалося три місяці до завершення контракту!

– Я ж тобі казав вчитися стріляти з усього, що в нас є, – посміхнувся той.

Далі їхні дороги розійшлися, бо М. Кравченко зі своєю ротою опинився у Волновасі, на Донеччині, яка стримувала натиск переважаючих сил росіян. Натомість Р.Русник із ротою вогневої підтримки воював далі на Луганщині. За словами солдата Юрія Бадзя, який служив у його роті, вони брали участь у бойових зіткненнях, де успішно наносили втрат ворогові під командуванням Р. Русника – знищувалася ворожа техніка та особовий склад росіян.

У ті перші тижні війни ситуація

Роман Русник під час АТО.

була настільки невизначеною, що важко було достеменно дізнатися, де зараз свої, а де – загарбники. Коли рота опинилася в новому оточенні, Р. Русник разом зі своїм колегою-офіцером подався у розвідку. Будучи від природи безстрашним, він любив все роздивитися власними очима. Відійшовши доволі далеко вперед, натрапили на ворожий дозор біля лісопосадки, де змушені були прийняти бій зі значно переважаючим ворогом. Іншого виходу не залишалося, як битися до кінця.

Про загибель побратима М. Кравченко дізнався вже в шпиталі, де лежав з контузією. Бойовий медик „Док“ з роти Русника розповів, що їх кинули на підмогу командирові, але вже було запізно. Вони знайшли два мертві тіла посеред місцини зі слідами жорстокого бою. Причому Роман мав два накладені турнікети, що свідчило, що пораним він відстрілювався до кінця. За свідченнями „Дока“, ротний мав чимало осколкових поранень від підствольного гранатомету, яким його обстрілювали у відповідь на його прицільний вогонь. Інший офіцер, товариш Русника загинув, мабуть, одразу, так що Роман мусив відбиватися сам, поки не закінчилися набої. На тілі ротного лікаря помітив сліди катування, вочевидь, в останні хвилини життя.

Звістка про смерть командира шокувала бійців, адже його всі любили. Юрій Бадзьо (з позивним „Дзідзьо“ за норвезьку шкіперську бороду та великі окуляри) каже, що Роман завжди дбав про свій підрозділ, не лаявся, не принижував інших, ставився до бійців із повагою. Вирізнявся чудовим знанням військової справи, сміливістю та невгасним оптимізмом у найважчих ситуаціях. Був природженим лідером і справжнім командиром. „Найбільше любив маму і Закарпаття, – додає Микита Кравченко. – Був закоханий у рідні гори“.

„Рома був завжди на позитиві. Квапився жити, наче все передбачав, – зітхає мати. – Після закінчення військової академії вступив до магістратури на юридичний факультет Ужгородського національного університету. Влітку 2022 року мав отримати диплом. Наговорив піти вчитися і мене, аби я мала повну вищу освіту – тепер закінчую навчання в УжНУ в такому поважному віці. Роман жив своєю службою. Після його смерті побратими повертали мені гроші, які позичали в нього. До речі, коли Ромко виїжджав із баталь-

(Закінчення на стор. 19)

МИСТЕЦТВО

Виставка „Світобудова“ Віктора Олексенка

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 8 червня в обласному художньому музеї відкрилася ювілейна виставка „Світобудова“ Віктора Олексенка, Заслуженого художника України, доцента катедри образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького.

Персональна виставка присвячена 75-річчю з дня народження мистця. Найкращі його твори представлені в різних жанрах і стилях.

Батьки і рідня В. Олексенка – з міста Золотоноші, але сам мистець народився в Дрогобичі на Галичині. Навчався в Одеському художньому училищі ім. М. Грекова, поліграфічному інституті у Львові. Почесне звання Заслужений художник

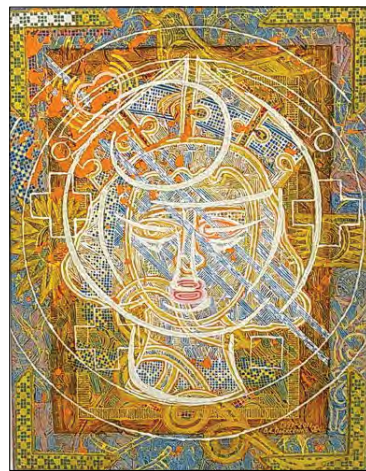
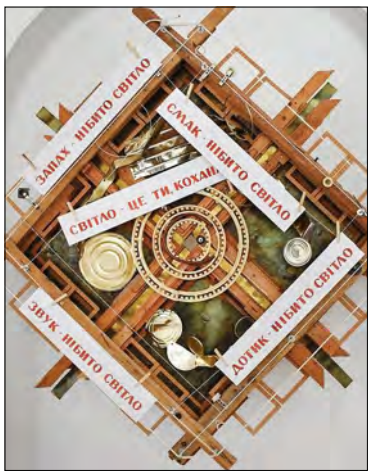
України присвоєно у 2009 році. Учасник численних всеукраїнських та міжнародних виставок і художніх проєктів, персональних виставок. Також автор трьох поетичних збірок, розробник навчально-методичних посібників і підручників, автор статей у наукових та міжнародних фахових виданнях.

Привітати художника із відкриттям виставки прийшли його колеги, учні, любителі мистецтва, представники міської та обласної влади, наукової й творчої спільноти, друзі та шанувальники творчості ювіляра. Директор департаменту освіти та гуманітарної політики Богдан Белов від імені міського голови Анатолія Бондаренка вручив мистцеві подяку за високий рівень професіоналізму, сумлінну творчу працю, вагомий особистий внесок у розвиток сучасного українського мисте-

Художник Віктор Олексенко на виставці. (Фото: Олександр Костирко)

цтва, а також із нагоди 75-річчя від дня народження.

Картини з виставки Віктора Олексенка.

Виставка „Богоявлення. Братство. Собор“

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – У столиці відкрилася виставка „Богоявлення. Братство. Собор“, яка розповідає киянам про історію знищеної духовної святині під час комуністичної влади. Експозиція, розташована в Національній академії мистецтв України, присвячена головній святині Києво-Братського монастиря на Подолі, зруйнованої комуністами у середині 1930-их років. Відвідувачі можуть побачити 14 документів, що свідчать про цілеспрямоване нищення московськими більшовиками у 1930-их роках найбільш знакових культових споруд Києва – Братського монастиря, Михайлівського Золотоверхого собору та монастиря, Микільського

військового собору, дзвіниці Кирилівського монастиря.

У представленому проєкті на прикладі Богоявленського собору організатори прагнули показати велич археологічної та історичної спадщини Києва. Це була унікальна історична пам'ятка, збудована коштом Івана Мазепи. Братський монастир залишався одним з головних просвітницьких, культурних та релігійних центрів міста.

Монастир займав цілий квартал між Контрактовою площею, Набережно-Микільською, Ільїнською та Волоською вулицями. Окресом монастирського комплексу якраз і був Богоявленський собор. Це був яскравий зразок меценатського храмового будівництва, неперевершеним шедевром

На виставці „Богоявлення. Братство. Собор“.

ром архітектурного мистецтва епохи бароко, що спільно зі зведеною у середині XVIII ст. дзвіницею вважалися архітектурною доміантою Подолу. 1936 року Богоявленський собор, а також другий і третій яруси дзвіниці були розібрані. На місці собору влаштували плац для курсантів Київського військово-морського політичного училища, а поруч звели житловий будинок для командирів і політпрацівників, що розташувався на підмурках північного фасаду храму. Наразі фундамент Богоявленського собору знаходиться під асфальтом центрального плацу Києво-Могилянської академії та потребує комплексних археологічних досліджень.

В окремій інсталяції представлено 18 експонатів зі збірки Музею Майдану. Всі ці речі зібрано на деокупованих територіях протягом минулого року в експедиціях Національного музею Революції Гідності у

межах місії Штабу порятунку спадщини. Це врятовані рештки з Церкви Різдва Пресвятої Богородиці села В'язівка Житомирської області та Свято-Георгіївського скиту Свято-Успенської Святогірської лаври (село Долина Донецької області).

Зворушливу інсталяцію „Реквієм“ представив відомий сучасний мистець Антон Логов, який також є одним з кураторів виставки. Концепцію інсталяції А. Логова продовжує його серія художніх творів „Малюнки про війну“, що є спробою переосмислення радянських ідеологем за допомогою мистецьких засобів.

Проєкт виставки створили Центр консервації предметів археології та Департамент охорони культурної спадщини Київської міської адміністрації у співпраці з 12 інституціями зі сфери освіти, культури, науки, громадського та правничого секторів. Виставка триватиме до 30 червня.

Фрагмент колони – оздоблення portalу Богоявленського собору.

Вічна пам'ять Валентині Овод!

Схилю голови і пом'янімо добрим словом і щирою думкою жалю вірну дочку українського народу, невтомну і жертвну працівницю на культурно-просвітницькій ниві України, діяльного і самовідданого борця за утвердження Української держави, її мови й культури, Української справи, активного учасника і організатора громадських заходів і перебудовних процесів на Харківщині і в Україні, видатну українську, громадсько-політичну і культурно-просвітницьку діячку Валентину Овод, яка передчасно, в день свого народження 18 травня 2023 року пішла від нас у вічність. Схилю свої голови і прапори!

В. Овод народилася 18 травня 1947 року в селі Носівка Чернігівської області в українській родині ветерана Другої світової війни. Розпочала трудову діяльність 1965 року робітницею на будівництві в Києві. Після одруження переїхала в Харків і поступила на філологічний факультет Харківського державного університету, який закінчила 1975 року.

Працювала педагогом, вихователем у освітніх та трудових колективах Харкова, вела культурно-масову та просвітницьку роботу. З 1986 року і до кінця своїх днів – секретар Культурологічного товариства „Спадщина” – першого в Харкові неформального громадського об'єднання, яке стало основою для формування та розгортання роботи багатьох

інших громадських об'єднань в процесах демократизації, боротьби за свободу і незалежність України на Харківщині. Цій роботі приділяла велику увагу та жертвні зусилля по всіх напрямках діяльності Товариства; була ініціаторкою і організаторкою культурно-масових заходів в Українському культурному центрі „Юність”, багатьох загальноміських і обласних заходів української громади; вела активну організаційну, культурно-масову і просвітницьку роботу в товаристві „Просвіта” ім. Т. Шевченка; виступала з культурно-просвітницькими програмами по Харківському і Київському радіо і телебаченні.

За активну участь у громадсько-просвітницькій роботі зазнавала багаторазових репресій від органів тодішньої влади, вісім разів притягувалася до адміністративної і судової відповідальності, зазнавала зазнавала побоїв, фізичних травм, ушкодження здоров'я. Була діяльною членкою Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, Конгресу української інтелігенції, Всеукраїнського об'єднання ветеранів. Авторка кількох збірок оповідань.

Визначну роль відіграла В. Овод в справі відновлення релігійного життя в Харкові та області. Спільно з іншими членами та керівниками „Спадщини” брала активну участь в організації масових громадських

Св. п. Валентина Овод

демаршів перед владою з вимогою дозволити діяльність релігійних конфесій і передати громадам храми, які збереглися але використовувалися не за призначенням. Їхніми зусиллями під час суботників було упорядковано будівлі і території багатьох храмів Харкова.

Ось її останні слова: „Дорогі друзі, з Днем вишиванки! Сьогодні в мене

день народження. Так сталося, що не тільки народження. Життя має початок, має і кінець. А з більш глибокої точки зору – життя вічне. Я померла, не сумуйте. Мені тепер краще. Я буду з вами. Мій телефон – у мого чоловіка Григорія Бурхія. Моїми словами зараз пише до вас мій помічник. Я буду з Вами: у книжках, спогадах, моїх архівних матеріалах і в тій науці, яку я все життя передавала. Дякую всім, з ким ми були знайомі. Згадайте мене та цінуйте все, що я за це життя напружувала. Будьте щасливими”.

Вічна пам'ять Валентині Овод!

Спомин підписали численні керівники та члени всеукраїнського Товариства політичних в'язнів і репресованих, Міжнародної ліги українських матерів і сестер, Національної спілки письменників України, Українського фонду культури, Громади на захист Конституції та прав людини-громадянина, Товариства „Просвіта” ім. Тараса Шевченка, Конгресу українських націоналістів, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Спілки офіцерів України та інші.

Герой України...

(Закінчення зі стор. 17)

йоном, то свою зарплатну картку навмисно залишив у нас вдома. Вперше за час служби”.

19 березня 2022 року Президент України нагородив старшого лейтенанта Романа Русника званням „Герой України”. Наприкінці грудня

того ж року Володимир Зеленський на засіданні Верховної Ради у Києві вручив найвищу державну нагороду матері офіцера – Марії Русник. Центральну вулицю у Лузі, на якій проживає родина полеглого героя, назвали його іменем. На фасаді Волосянківської школи відкрито меморіальну дошку колишньому учневі.

Ужгород

Ділимося сумною вісткою, що 21 квітня 2023 року в Чикаго на 71-му році життя відійшла на „вічну ватру” наша дорога приятелька-пластунка

св. п.

Тамара Кузик-Сторрі

Покійна народилася 26 червня 1951 року в Чикаго і виростала в патріотичній українській родині Любомира і Нюти Кузиків. Від юних літ брала активну участь в житті української громади (була членом Фундації Українського Геноциду - США). Була завзятою спортсменкою – їздила чудово на лежачих, була членом Карпатського Лежачого Клубу.

Нас об'єднувала з Тамарою дружба в Пласті з наймолодших років – новацький рій „Дзвіночки”, а відтак неперевершений юнацький гурток „Конвалії”. Численні спільні табори, зустрічі, прогульки залишили незабутні спомины. Тамара визначалася надзвичайним гумором – своїми веселими розповідями бавила нас і смішила до сліз. Саме крізь сльози вмiла сміятись, і з гумором і усмішкою на лиці вмiла приймати усі життєві труднощі.

Спи спокійно, дорога Тамаро. Ти залишишся у наших споминах радісною і веселою назавжди. Нехай земля буде Тобі пухом.

Вічна Тобі пам'ять!

Твої „Конвалії”

UNION FUNERAL HOME

LYTWYN & GRILLO

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Nicholas J. Grillo, Manager

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available

anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)

UNION, NJ 07083

908-964-4222

www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами

в **BRONX, BROOKLYN,**

NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор

Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.

129 EAST 7th STREET

NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

MONUMENTS

Oblast Memorials Co.

PO Box 746, Chester, NY 10918

Tel : 845-469-4247

Custom Designed Quality Monuments

Serving NY/NJ/CT Cemeteries

e-mail: oblastmemorialsco@gmail.com

web site: www.oblastmemorials.com

BILIBGUAL HOME APPOINTMENTS

KULINSKI MEMORIALS

809 SOUTH MAIN STREET • MANVILLE, NJ 08835

Tel. 800-458-5467 • 908-722-3130 • Fax 908-253-0027

KulinskiMemorials@msn.com • KulinskiMemorials.com

- Служить українській громаді понад 60 років
- Понад 40 кольорів граніту до вибору
- Гравюри на замовлення
- Консультації вдома за домовленням
- Обслуговує клієнтів у трьох штатах (NJ, NY, PA)
- 5 хвилин від Українського цвинтаря св. Андрія у С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Soyuzivka Ukrainian Festival

July 14-16

Ukrainian Heritage Center INVITES YOU to the

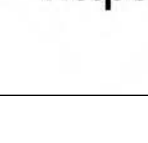
2023 SOYUZIVKA UKRAINIAN FESTIVAL

Enjoy Ukrainian Arts & Crafts, Music, Performances,
Vendors, and more ALL weekend long!

FEATURING PERFORMANCES BY POPULAR UKRAINIAN ENTERTAINERS:

- Inessa Tymochko-Dekajlo and Ihor Dekajlo
- Korinya
- Roman Karpishka
- Irina Petrik
- Christina Yavdoshnyak
- Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Workshop
- Udych
- Lisa and Olin McDonald
- Oksana Telepko
- Olya Fryz
- Slau Halatyn
- DJ Aladdin
- Evening Zabava w/ Zirka

SPECIAL VIP EVENT FRIDAY, JULY 14
• GALA FUNDRAISER DINNER

**ADVANCE FESTIVAL TICKETS
ON SALE NOW!**

FEATURED PERFORMANCE • DAKHA BRAKHA

<https://soyuzivka.ticketbud.com/soyuzivka-festival>

